

**RUG: Daar kun je toch
niet op stemmen?**

p. 5

**Ithaka: "Ik kwam eigen-
lijk voor de porno..."**

p. 8-9

**Germaniatoneel:
"Oh ja, Tim, ja! Ja!!!"**

p. 10

(foto: Gerr Schuyten)

Lisst 2002: p.7

ONTWERP-STRUKTUURDEKREET HOGER ONDERWIJS OP TAFEL

Nieuwe diploma's pas vanaf 2005

De technische werkgroep onder leiding van Dirk Van Damme, de directeur van de Vlaamse Interuniversitaire Raad, heeft zijn werk volbracht. De oude regelgeving over universiteiten en hogescholen werd herschreven in het licht van de Bolognaverklaring die het Europees hoger onderwijs wil harmoniseren.

Bachelor-master, associaties, akkreditering... eindelijk krijgen ze een gezicht in een echte tekst. Het is nu aan diverse instanties, zoals de overkoepelingen van de universiteiten, hogescholen en studenten, om advies uit te brengen. Hier en daar kan er dan nog door de minister gesleuteld worden aan het dekreet, voor het in het Vlaams Parlement wordt ingediend. Zowel het veld als de politiek krijgen dus een stem.

Wat de timing betreft, hoopt men de adviesronde en de bespreking in de commissie-onderwijs nog voor de zomer rond te krijgen. De goedkeuring in het parlement wordt pas voorzien in de eerste maanden van het komende academiejaar. Dit houdt dus in dat onder meer het toelatingsexamen voor burgerlijk ingenieur, dat door het dekreet zou worden afgeschaft, nog zal moeten plaatsvinden.

DISKRIMINATIE

Naast de vele nieuwigheden is het ook belangrijk te kijken waarover het dekreet niet spreekt. De academische lerarenopleiding, studiefinanciering en het creditsysteem blijven onbehandeld. Het ontwerp wordt daarom ook gezien als een 'aanbouwdekreet' waaraan later hoofdstukken kunnen worden toegevoegd. Helder is het niet, aangezien veel aspecten in het hoger onderwijs ook van elkaar afhangen. Voorlopig is het echter het meest politiek haalbare.

Belangrijk voor de huidige studenten is dat volgens het ontwerp-dekreet universiteiten pas vanaf het academiejaar 2004-2005 hun eindexamen's mogen beschouwen als masters. Dit is een jaartje later dan eerder voorzien. Tot 2004 studeren dus nog zeker licentiaten af aan de Vlaamse universiteiten. Hogescholen met twee cycli mogen ook masters uitreiken in 2005, maar enkel indien zij eerst een soort erkenningsprocedure doorlopen. Deze diskriminatie zint de hogescholen allerminst.

BEPERKT

Gevoelig blijft het fameuze taalartikel. De bestaande mogelijkheden om een andere taal te hanteren, zoals voor een vak met een anderstalige docent, blijven behouden. Ook mag een instelling parallelle opleidingen in een andere taal aanbieden. Daarbovenop zou ook de mogelijkheid ontstaan om in de klassieke opleidingen "in beperkte mate" opleidingsonderdelen in een andere taal aan te bieden indien dit een "meerwaarde" oplevert. Het wordt uitkijken of alle meerderheidspartijen van de Vlaamse Regering zich achter deze vage formulering kunnen scharen.

NIEUWE RECTOR DOORKRUIST ASSOCIATIESTRIJD

Kleine KUB gaat voor Europa

Met een zeer nipte relatieve meerderheid werd professor Mark Van Hoecke vorige week verkozen tot nieuwe rector van de Katholieke Universiteit Brussel (KUB). Het wordt uitkijken naar hoe hij zich zal bewegen binnen de Leuvense associatie en de Brusselse hogeronderwijsruimte die nogal wat Vlaamse politici wensen uit te bouwen.

De afgelopen weken konden de ongeveer vierhonderd leden van het academisch personeel hun stem uitbrengen op een van de drie kandidaten, die de zieke rector Constant Mattheussen het komende academiejaar zal opvolgen. Tegenkandidaten voor Van Hoecke waren oud-rector Frank Gotzen en professor Jan Degadt, die in het associatiedebat de Leuvense kaart trokken. Van Hoecke opteerde niet voor exclusiviteit en wil, aldus een interview in de *Financieel-Economische Tijd* "grenzen

doorbreken" en een resoluut Europese koers varen. Hij ziet ook heil in samenwerking met de Vrije Universiteit Brussel (VUB), de Franstalige universiteiten en een aantal Brusselse hogescholen.

Rector Benjamin Van Camp van de VUB reageert verheugd op de verkiezing van zijn nieuwe Brusselse collega, die hij van harte gelukwens. Een tijdje geleden pleitte Van Camp samen met oud-Brussels staatssecretaris Vic Ancaux voor nauwere samenwerking tussen de VUB en de KUB. "Ik heb met genoegen het interview van Van Hoecke in de *FET* gelezen," zegt Van Camp nu. "Ik stel vast dat zijn visie over het hoger onderwijs in Brussel volledig overeenstemt met de mijne. Ik kijk dus uit naar een goede en nauwe samenwerking, gebaseerd op wederzijds respect voor elkaars eigenheid."

Ook aan de KU Leuven vindt rector André Oosterlinck felicitaties op zijn plaats. Voor hem verandert er eigenlijk weinig: "De KUB heeft zich

binnen de Leuvense associatie geëngageerd. Dit verhindert niet dat KUB zou samenwerken met andere instellingen. Het zal echter een moeilijke opdracht zijn om de opleidingsprofielen af te stemmen op meer dan één universiteit. Ik zie de verkiezing van Van Hoecke ook niet zozeer als een referendum over de Leuvense associatie. De persoonlijkheid van de kandidaten zal de doorslag hebben gegeven."

Desalniettemin lijkt de afstand Leuven-Brussel een beetje groter geworden te zijn. In het ontwerp-structuurdekreet heeft de KUB formeel geen enkele associatiebevoegdheid. De universiteit mag weliswaar een derde bachelorjaar inrichten, maar over de extra financiering die hiervoor nodig is, bestaat er nog twijfel. Het wordt dus uitkijken naar de rol die de KUB zal spelen in de politieke discussies over het nieuwe dekreet.

Meer over de visie van de nieuwe rector en het leven aan de KUB op pagina 4.

GROEP T

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

Thomas Leys

Pedagogische Kring stelt voor: Filmweek (25-28 maart)

Elk van de vier filmavonden — die allemaal plaatsvinden in auditorium Michotte (PSI, Tiensestraat 102) — heeft een eigen thema. Van een 'populaire' filmavond, tot een 'Vlaams-Duitse', een 'maatschappijkritische' en een 'alternatieve' avond. Eén film kost 1 euro en een weekticket (goed voor 8 films) kost je 6 euro. Dus 8 films voor de prijs van 1 film in een bioskoopzaal.

Ma 25 maart: "De populaire film"

19u: Fight Club

21u30: American Beauty

Di 26 maart: "Maatschappijkritiek in de kijker"

19u: Requiem for a dream

21u: Dancer in the dark

Wo 27 maart: "Alternatievere uurtjes"

19u: The Straight story

21u: Memento

Do 28 maart: "Vlaams-Duitse avond"

20u: Licht

22u: Lola Rennt

Aan de slag en toch op vakantie

Ben je tussen 17 en 30 jaar en heb je eens zin in een andere vakantie? Misschien kun je eens mee op bouwkamp? We verrichten vrijwilligerswerk in Europa, van Litouwen tot Portugal: timmeren, metselen, schilderen. Heb je interesse? Kom dan naar de 'LANCERING', op zondag 28 april van 14-18u te Gent, Blaisantvest 37. Je krijgt er foto's, dia's, getuigenissen, reisinfo, landeninfo, inschrijvingsmogelijkheid, alles over de nieuwe zomerbouwkampen, kortom: niet te missen, zorg dat je erbij bent! Meer info op 016/25.91.44 of vzw.bouworde@pandora.be

Op zoek naar een ander kot? Maar ook naar iets meer?

Misschien zijn het doorstromingshuis of het themahuis van Oikonde iets voor jou. Of misschien wil je vanuit je eigen kot regelmatig iemand met een handicap bezoeken. Op de infoavond stelt Oikonde enkele mogelijkheden voor om je als bezoeker of (jong)volwassenen met een handicap die zelfstandig (leren)wonen.

Meer informatie? Kom dan naar de infoavond op donderdag 18 april om 20 uur in Jan Stasstraat 2 (tussen Ladeuze-plein en Bondgenotenlaan) of neem contact op met het secretariaat van Oikonde: Tiensevest 17, 3010 Leuven 016/22.96.13

Portulaca zoekt een vrijgestelde

Er is momenteel een vakature voor een halftijdse betrekking als coördinator — "vrijgestelde" — van Portulaca en The Voice voor het academiejaar 2002-2003. De betrekking start op 1 augustus 2002.

Profiel: Nederlandstalig, communicatief ingesteld, open en sociaal, taalvaardig (perfect Engels), ervaring in coördinatie, kennis van buitenlands studentenmilieu van Leuven, ervaring in studentenwereld, goede kennis van computer (tekstverwerking,

website-onderhoud, publishing, etc.).

Taak: 19,5 uur per week, coördinatie van projecten voor buitenlandse studenten, boekhouding en administratie voor Portulaca en The Voice, contacten met Loko en de KU Leuven, kantooruren, flexibele werkuren, eventueel overuren.

Gelieve een curriculum vitae en een motivatiebrief in het Engels door te sturen naar Portulaca, Vesaliusstraat 34, 3000 Leuven, uiterlijk vóór 24 april. Op de Algemene Vergadering (24 april, 20u, AV 91.10) van Portulaca zullen de leden van de algemene vergadering beslissen over de kandidaturen.

Gezocht: jonge boekenverzamelaar

Ben jij een fanatiek verzamelaar van gothic novels? Of ga je eerder koortsachtig op zoek naar het hele oeuvre van een specifieke auteur? Heb jij op zolder een reusachtige kollektie staan waarover je honderduit kunt vertellen? Of ben je eerder de trotse bezitter van een beperkte maar uiterst eksentrieke verzameling boeken? Op 23 april organiseert Kultuurcoördinatie naar aanleiding van de Internationale Boekendag een extra UUR KULTUUR.

Bedoeling is op de boekenverkoop in de universiteitshallen een panelgesprek te organiseren waar een aantal boekenverzamelaars over hun kollektie spreken en discussiëren. Graag zou Kultuurcoördinatie ook een jonge verzamelaar — lees: student — bij dit gesprek betrekken. Ben jij in het bezit van een bijzondere kollektie boeken en heb je zin deze verzameling voor een publiek toe te lichten, laat ons dan iets weten: Kultuurcoördinatie, Naamsestraat 96, 3000 Leuven, 016/320 341 (Klaartje Proesmans) of cultuur@kuleuven.ac.be.

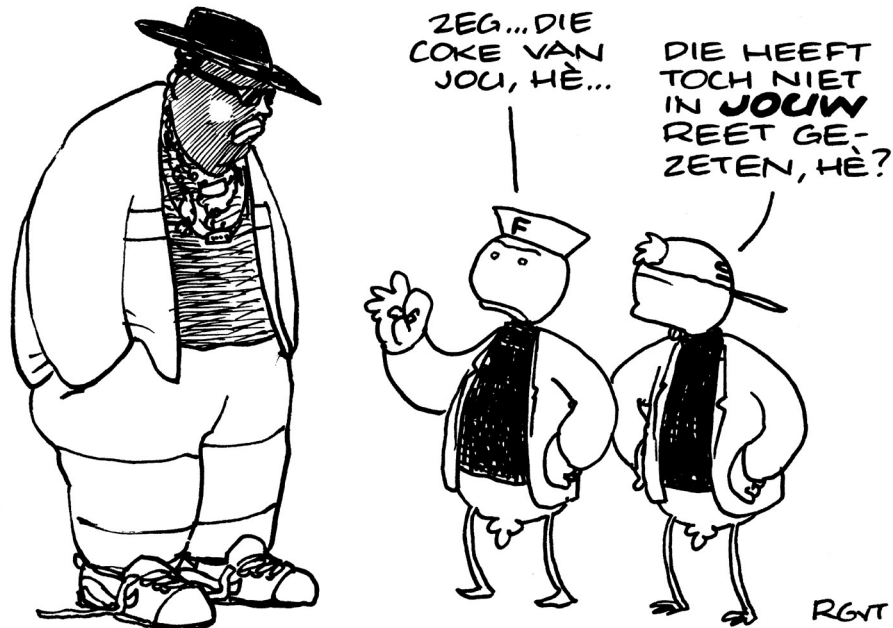
Alle Acco-aandeelhouders welkom op AV Acco

Op woensdag 27 maart is er de Algemene Vergadering van Acco. Deze vindt plaats om 19u in de drukkerij van Acco (Brusselsestraat 153, tegenover Doc's Bar). Op deze vergadering zijn alle aandeelhouders stemgerechtigd. Tijdens deze algemene vergadering wordt er gestemd over de begroting van 2002. Iedereen die zin heeft om de studentenfraktie te steunen, of om zijn eigen mening te uiten over Acco, of gewoon kennis wil maken met het mede-beheer binnen Acco, is welkom op deze Algemene vergadering. Wanneer je interesse hebt om te komen, laat dan iets weten bij SocialeRaad (sora@sora.student.kuleuven.ac.be of 016/22.95.41).

Sociale Raad organiseert kennis- makingsavonden

Sociale Raad, de Loko-geleding die zich bezig houdt met sociale materies, is op zoek naar kringvertegenwoordigers en mede-beheerders voor volgend jaar. Sociale Raad zorgt immers voor de studenten-vertegenwoordiging binnen de sociale voorzieningen van de KU Leuven. Het gaat hier voornamelijk over Alma, Acco, Raad

FOKKE & SUKKE WILLEN HET WEL EVEN ZEKER WETEN

<http://www.foksuk.nl>

voor Studentenvoorzieningen (residentie-beheer, sociale dienst, jobdienst, medische centrum) en Velo. Om dit mede-beheer naar volgend jaar toe goed verder te zetten, is Sociale Raad op zoek naar nieuwe medewerkers. Deze vorm van mede-beheer is een unieke kans om het belang van de studenten te verdedigen en om sociaal engagement op een professionele manier te vertolken. Om te proeven van de werking en het mede-beheer organiseert Sociale Raad twee kennismakingsavonden. De eerste kennismaking vindt deze week woensdag (27 maart) plaats om 20u. De tweede kennismaking is op dinsdag 16 april eveneens om 20u. Beide vinden plaats in het gebouw van Loko, 's Meiersstraat 5. Iedereen is welkom, Sociale Raad zorgt voor een drankje.

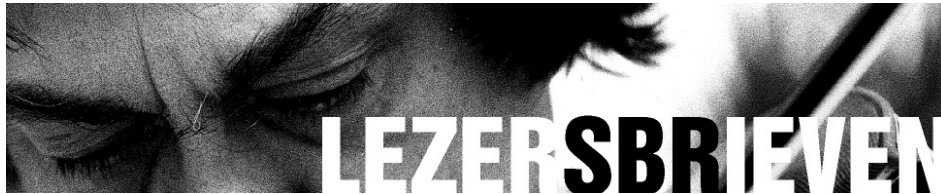
CampusToneel goes Kundera

CampusToneel (CaTo) verenigt studenten, personeelsleden, emeriti en alumni van de KU Leuven in een teatergroep. Zij wil het toneelleven aan de universiteit op diverse manieren stimuleren, vooral via eigen produkties en kursussen. Een eigentijdse aanpak staat daarbij voorop. Kwa repertoire put CaTo zowel uit de 'klassiekers' van de internationale traditie, als uit recent werk van eigen bodem.

Dit jaar voert CaTo het stuk *Jacques en zijn meester* van Milan Kundera op. Kundera beschouwt het als een hommage aan Denis Diderot, van wiens roman 'Jacques le fataliste' het eigenlijk een herschrijving is.

Hij beschrijft het boek als 'een explosie van impertinente vrijheid en van erotiek zonder sentimenteel alibi'. Zowel in de roman als het toneelstuk worden (psychologische) geloofwaardigheid en waarschijnlijkheid overboord gegooid. Waar komen de personages vandaan? We weten het niet. Hoe heten ze? Dat gaat ons niet aan. Hoe oud zijn ze? Who cares? Het gaat niet om henzelf, maar om hun verhalen en ideeën. En die hebben ze bij de vleet. Over het leven, de liefde en zelfs over diegene die het lef had hun verhaal te herschrijven. Want heeft hij dat wel goed gedaan?

Voorstellingen op 26/28/29 maart 2002 in de Kapel van de Zwartzusters, Zwartzustersstraat 2, 3000 Leuven om 20.15 uur. Kaarten (4 / 5 euro - student / niet-student) op 016/32 43 70 (13-16u), via fons.melot@dsv.kuleuven.ac.be of aan de kassa.

Website Merkator

Een aantal weken geleden werden de sites van de verschillende kringen geëvalueerd in Veto. Daarbij werd de site van Merkator niet al te best beoordeeld, en misschien wel terecht.

Op dat moment waren wij ons reeds bewust van de problematiek. Het ligt echter niet voor de hand om — in een kleine kring zoals de onze — iemand te vinden die iets van websites kent, en er bovendien ook nog tijd in wil steken. We hadden namelijk het

plan opgevat om de site eens helemaal in een nieuw kleedje te steken.

Uiteindelijk hebben twee personen de handen in elkaar geslagen, de koe bij de horens gevat en zijn ze aan een totaal nieuwe site begonnen. Het resultaat van hun werk is te bewonderen op <http://www.merk.student.kuleuven.ac.be>. U zult merken dat het om een kleine, simpele en sobere, maar volgens onze bescheiden mening ook wel stijlvolle, site gaat. Opmerkingen zijn steeds welkom: e-mailadressen van de verantwoordelijken zijn te vinden op de site.

Mattias Vral, preses Merkator

AANBIEDING VAN DE MAAND
Prijz ganse set: € 350,- (14.119,- €)

IBM

Pentium 166 Mhz MMX
Ram : 32 MB CD 52 sp.
Harddisk : 1.2 Giga
Scherm : SVGA 15"
Soundkaart, speakers,
PS/2 klavier, muis
Garantie: 6 maanden
De ideale computer voor alle dagelijks werk

RecuPC vzw. Oude Diestsestwg. 3 Kessel-Lo tel. 016.26.13.49
(kruising Martelarenlaan - Diestsestwg) open: di - zat. doorl. van 10 - 17 uur.

Seattle, Genua en... Bologna?

The Leuvense universiteit bedient al enkele eeuwen een ruimer gebied dan enkel klein-Brabant. Zeker na de Bolognaverklaring moeten universiteiten hun blik richten op het hele Europese continent. Over deze razendsnelle evoluties organiseerde de studentenkring Politika een debat.

In het panel zat onder meer de onvermijdelijke André Oosterlinck, rector van de KU Leuven en bestuurslid van de European Universities Association. Ook Axel Aerden is geen onbekende; hij verdiende zijn sporen reeds in de Vlaamse en Europese studentenbeweging. Ann Demeulemeester, actief binnen de studiedienst van de kristelijke werknemersvereniging ACW, verdedigt het standpunt van de vakbeweging. Machteld Verbruggen op het Europese onderwijsbeleid; zij werkt binnen de European Association of Education, Law and Policy. Hoewel alle deelnemers positief staan tegenover verdere internationalisering, hebben zij toch vaak een andere invalshoek.

De *Standaard*-journalist en moderator van dienst Guy Tegenbos voelt zich steeds in zijn sas in onderwijsdiskussies. Hij geeft het startschot met een beschouwing dat het hele proces in de richting van de Bologna-verklaring getuigt van een zeer gekke besluitvorming, zonder democratische legitimiteit of enige planning. Deze vorm van technokratische politiek wordt volgens hem ook steeds meer de norm in Europa. Machteld Verbruggen beaamt deze analyse. Het Verdrag van Maastricht dat de bevoegdheden van de Europese Unie (EU) definieerde, stelde expliciet dat de harmonisering van het onderwijs geen bevoegdheid was van de EU. Toch werden hierover afspraken gemaakt, maar dan tussen een aantal grote lidstaten en universiteiten. In hoeverre is de Bolognaverklaring ook "onze" verklaring, vraagt zij zich af.

André Oosterlinck relateert het ondemokratische karakter van de Bologna-verklaring. Uiteindelijk gaat het maar om een intentieverklaring van een aantal landen, waarbij daarenboven de grote inte-

resse uit Centraal- en Oost-Europa aantoonde dat men daar zich snel wil integreren in de EU. Hij ziet de verklaring als een logische verderzetting van het vrijmaken van het Europese markt voor kapitaal, diensten en goederen. Ook personen en diploma's moeten vrij kunnen bewegen. Oosterlinck geeft toe dat de economie hier een sturende rol speelt en dat er een competitiebestaan bestaat met de Verenigde Staten waar de *silicon valley*-mentaliteit overheerst. Volgens de Leuvense rector is dit zeker geen ideale situatie, maar hij wil pleiten voor een "korrekte globalisering".

STERRENSYSTEEM

Dat laten de paar andersglobalisten in de zaal zich niet zomaar zeggen. Een student vindt dat Europa zich laat meeslepen in een proces van zogenaamde *commodification* van het onderwijs. Dit zou van een openbare dienst een verhandelbaar product maken. Ann Demeulemeester van de vakbeweging vindt dit iets te scherp gesteld. Zij verkiest een afwachtende houding. De Bolognaverklaring biedt volgens haar een heleboel kansen, ook op het vlak van de democratisering van het onderwijs. Ook studentenvertegenwoordiger Axel Aerden stapt niet mee in het verzet tegen de Bolognaverklaring. Hij hoopt dat dit instrument kan worden aangegrepen voor een werkelijke europeanisering van het hoger onderwijs.

Aerden stelt immers vast dat de hervormingen nog niet leiden tot een grotere transparantie aangezien er nog veel onduidelijkheid bestaat over de waarde van de respectievelijke diploma's. Ook volgens Verbruggen is juridische evenwaardigheid van diploma's soms maar schijn. Oosterlinck merkt op dat er nooit volledige doorzichtigheid kan worden bereikt. De waarde van het diploma wordt nog altijd sterk bepaald door de faam van de instelling. Een Amerikaanse topuniversiteit zal niet iedere Europese master-student toelaten, maar zich beperken tot de universiteiten op zijn *short list*. Demeulemeester vindt de ontwikkeling in de richting van een sterrenstelsel voor universiteiten wel zorgwekkend.

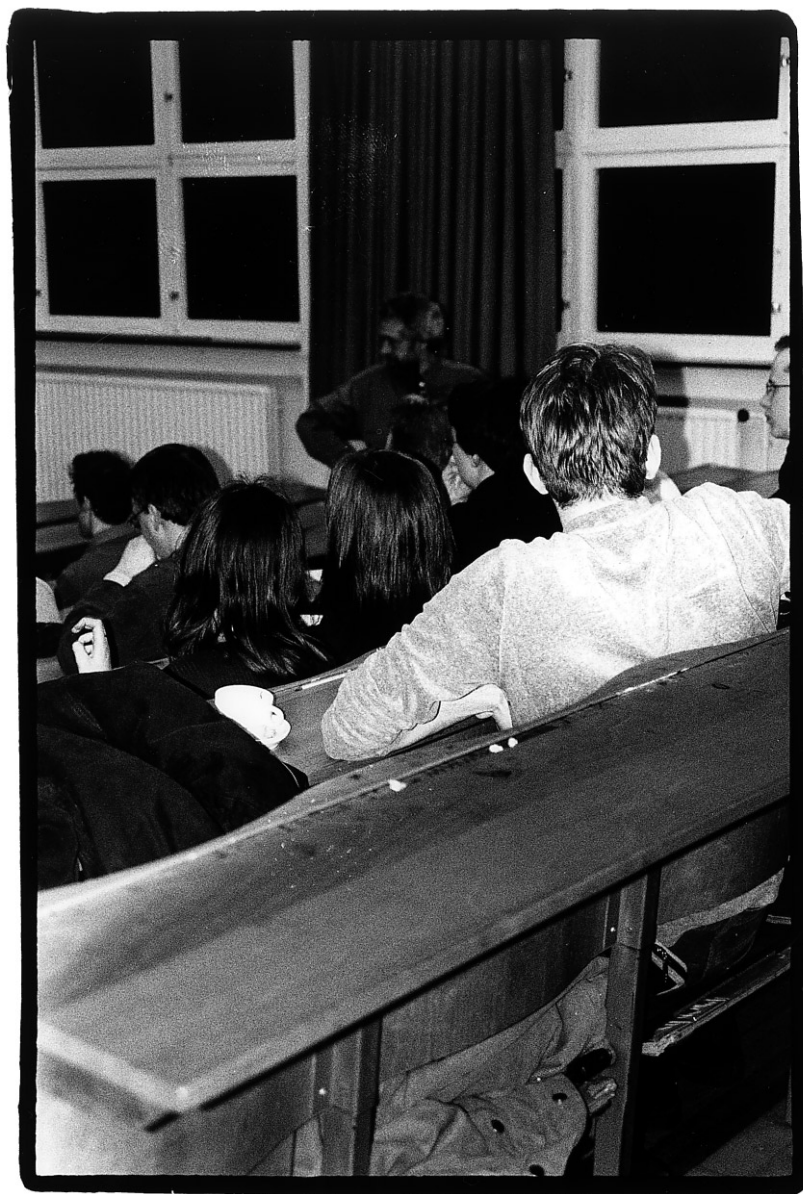
Oosterlinck sust: het is aan de overheid om snel een effectief akkrediteringsmechanisme op poten te zetten.

Wat betekenen nu eigenlijk de graad van bachelor en master? Ook hierover bestaat nog veel verwarring. Zo ook over de duur van de master. Volgens Oosterlinck is het algemeen geweten dat men in een vierjarige opleiding in Vlaanderen hetzelfde ziet als het vijfjarige ekwivalent in Nederland. Daarom wil Aerden zo snel mogelijk de weg vrijmaken voor een creditsysteem dat werkelijk rekening houdt met de verworven competenties, ook buiten onderwijsinstelling. Of het bachelordiploma dan wel

een doorstroom- of een uitstroomdiploma wordt, valt nog te bezien. Volgens Oosterlinck zullen marktrevoluties hier wel een rol spelen, wat dan weer bij de andere panelleden de reactie ontlokte dat de markt het onderwijs geen wetten mag dikteren. Hetzelfde geldt ook voor de onderwijstaal, waarover nogal wat vragen werden gesteld door het publiek. De vrees bestaat dat door de opgang van het Engels wel eens de onderwijskwaliteit zou moeten inboeten.

Thomas Leys

Foto: Kris Malefason

INFOVERGADERING OVER TERBANK

Kotentekort nog steeds niet opgelost

The aankondiging van de verkoop en het slopen van residentie Terbank heeft veel studenten met een hoop vragen achtergelaten. Een informatievergadering moest dit probleem verhelpen. Dit bleek echter tevergeefs. De KU Leuven heeft immers nog altijd geen oplossing voor het kamertekort van volgend academiejaar.

De infovergadering werd georganiseerd door de bewoners van Terbank in samenwerking met Sociale Raad, een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Het doel was eenvoudig: een antwoord te vinden voor de vele vragen die de bewoners van Terbank hadden. Vragen over de verkoop en het slopen van Terbank. Vooral de vraag of ze volgend jaar al dan niet een kot zullen hebben, lag de bewoners nauw aan het hart. De organisatoren hoopten antwoorden te krijgen uit de mond van professor Goedseels, professor Van Gerven en Claude Seyns. Zij zetelden in het panel in hun hoedanigheid van respectievelijk algemeen beheerder van de KU Leuven, voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) en directeur van de huisvestingsdienst. Ook Jan de Vuyst, directeur van Studentenvoorzieningen was aanwezig. Vanuit het publiek vulde hij vaak de drie gasten aan.

ONDERHANDELINGEN

Eerst nam professor Goedseels het woord. Hij gaf een kort overzicht van de onderhandelingen tussen de KU Leuven en Imec. Goedseels benadrukte nogmaals dat Imec nog steeds geen eigenaar is van Terbank. De algemeen beheerder begon zijn uiteenzetting door te stellen dat de sluiting

van Terbank voorzien was voor het einde van het volgende academiejaar en niet het huidige academiejaar. Imec wil echter dringend uitbreiden en informeerde bij de KU Leuven of Terbank te koop was. Deze eerste contacten vonden plaats in oktober 2001. Imec heeft volgens Goedseels die extra ruimte hoogdringend nodig om op internationaal vlak mee te kunnen blijven spelen. En dat zowel de KU Leuven als stad Leuven Imec graag in Leuven wil houden, is ook geen groot geheim, het is zelfs zeer begrijpelijk. Ten slotte stelde Goedseels dat Terbank — wanneer het dit jaar niet verkocht zou worden — binnen zeer korte tijd toch een tweetal jaren zou moeten sluiten voor broodnodige restauratiewerken.

Bus

De algemeen beheerder was heel zeker van zijn zaak toen hij de redenen uitlegde voor de verkoop van Terbank. Hij kon echter heel wat minder zekerheden bieden in verband met oplossingen voor het kamertekort van volgend academiejaar. Goedseels kon bevestigen dat er gedurende het volgende academiejaar zal gewerkt worden aan drie extra blokken op Cité. In eerste instantie deed de stad Leuven hier moeilijk over maar blijkbaar werd drie weken geleden dan toch het licht op groen gezet voor de drie bijkomende blokken. Dit verhelpt het probleem naar volgend jaar uiteraard niet, en dit gaf Goedseels dan ook ruitertlijk toe. Zowel hij als Claude Seyns erkenden dat er voor volgend academiejaar nog steeds geen oplossing is. Maar beiden waren hierover zeker niet pessimistisch. Goedseels benadrukte dat er op lange termijn kamers zullen bijkomen en dat dit eigenlijk het belangrijkste was. Seyns is er nog steeds van overtuigd dat er een oplossing uit de bus zal

komen naar volgend academiejaar toe.

Ook professor Van Gerven was niet al te pessimistisch. Hij bekeek het allemaal ook duidelijk op een langere termijn en vond de huidige samenloop van omstandigheden op het gebied van huisvesting zelfs positief. De

versnelde drang naar uitbreiding van Imec had de KU Leuven immers weerhouden om nog pakken geld te pompen in de restauratie van Terbank. Nu kan dit geld voor nieuwe kamers gebruikt worden. Van Gerven benadrukte dat hij alle vertrouwen had in de huisvestingsdienst om de problemen naar volgend jaar toe zo goed mogelijk op te lossen. De voorzitter van de RvS beschouwt het volgende academiejaar dus niet als zo'n groot probleem. Het grote probleem, volgens Van Gerven, is het kotenbeleid van de stad Leuven. Hij werd hierin bijgetreden door zowel Goedseels als Seyns. Seyns benadrukte wel dat de KU Leuven niet de volledige fout mocht leggen bij de stad. Om een oplossing te vinden moeten de unief en de stad samenwerken, aldus de directeur van de huisvestingsdienst.

Professor Goedseels en professor Van Gerven hadden echter ook nog andere afspraken en konden dus niet blijven tot het einde. Claude Seyns had dan ook de twijfelachtige eer om de meeste vragen uit het publiek alleen voor zijn rekening te nemen. Die vragenronde leverde nog een aantal interessante feiten op. Ten eerste ging zowel Jan De Vuyst, directeur Studentenvoorzieningen, als Claude Seyns niet akkoord met de verkoop van Terbank. Ten tweede is de KU Leuven op zoek naar privekapitaal om een aantal residenties te bekostigen. En ten slotte hebben de studentenkringen die op Cité een volledige gang of gangen huren nog steeds geen zekerheid of ze volgend academiejaar al dan niet een dak boven hun hoofd zullen hebben.

Kristof D'Exelle

“Iedere dag op restaurant”

De KU Leuven heeft niet alleen samenwerkingsverbanden gesloten met hogescholen, maar ook met een andere en wel zeer bijzondere universiteit. Deze keer bezoeken we in onze reeks een buitenbeentje: de Katholieke Universiteit Brussel (KUB).

Wie de inkomhal van de KUB binnenstapt waant zich, zonder denigrerend te zijn, in een middelbare school. Nochtans is deze onderwijsinstelling met zijn zeshonderd studenten een volwaardige universiteit met een eigen profiel en uitstraling. Wat beweegt studenten om hier de kandidatuursjaren te volgen? Voor een antwoord kwamen we terecht bij Hugo Van Elslande, preses van rechtenstudenten, die ons wat uitleg verschaft over het studentenleven aan deze kleine universiteit.

Hugo Van Elslande: «Er zijn vijf richtingen en fakulteiten aan de KUB, die ieder een eigen studentenkring hebben. Met de verschillende presessen hebben we maan-

“Aan de KUB ben je geen nummer”

delijks overleg om bijvoorbeeld de agenda's op elkaar af te stemmen of samen wat activiteiten te organiseren. De studentenkringen houden zich voornamelijk bezig met fuiven en kulturele evenementen zoals recentelijk nog een *free podium* voor een goed doel. Daarnaast is er nog een trefcentrum waar aan sport kan worden gedaan en in kafee *Het groot gevaar* ontmoeten de KUB-studenten elkaar 's avonds.»

Veto: *Is er ook een officiële studentenvertegenwoordiging?*

Hugo: «Er is een Raad voor Studentenvoorzieningen en een Onderwijsraad waarin ook studenten zetelen. Daarnaast zijn er ook de Fakulteitsraden, waar eveneens studentenproblemen kunnen worden aangekaart. De afgevaardigden van de studenten zijn meestal vrijwilligers die door de diverse presidia worden aangezocht. Er wordt echt wel rekening gehouden met de mening van studenten. Dat merken we aan de reacties van professoren.»

Veto: *De KUB pakt uit met kleinschaligheid als verkoopargument. Waaraan is dit te merken?*

Hugo: «Aan de KUB ben je geen nummer. De interactie in de colleges met de professoren, dus ook in de eerste kandidatuur, is groter. De drempel om met vragen naar een prof te stappen is veel lager. Is dit nu de beste manier om kwaliteitsvol universitair onderwijs te verstrekken? Dat moet genuanceerd worden. Aan de ene kant is het een goede methode. Aan de andere kant, en dat merk ik nu pas goed in mijn tweede jaar, komt het soms een beetje betuttelend over.»

Veto: *Over de onzekere toekomst van de KUB is al veel gezegd en geschreven. Zijn de studenten daar ook mee bezig?*

Hugo: «Door berichten in de pers was er wel wat paniek, maar op de Onderwijsraad werd verteld dat er contacten waren met de KU Leuven en de VUB en dat een associatie de leefbaarheid van de KUB zou verzekeren. We leveren tenslotte al jaren goede kandidatuurstudenten af en nu krijgen we dan de mogelijkheid om een degelijk bachelordiploma uit te reiken. Dat zal ook meer studenten aantrekken, vermoed ik.»

Veto: *Hebben jullie mee mogen praten in de keuze tussen Leuven en Brussel?*

Hugo: «Er wordt over gesproken, maar dat ligt uiteraard gevoelig bij professoren waar er twee strekkingen bestaan. In ieder geval speelt het onderscheid katholiek-vrijzinnig minder bij de studenten. Het is vooral de

onderwijsaanpak die bijvoorbeeld het verschil tussen de KUB en de VUB bepaalt. Nu de KUB zich heeft geëngageerd binnen de Leuvense associatie, moeten we hier uiteraard wel voor gaan.

BEDRIJFSKULTUUR

De belangen van de studenten aan de KUB worden behartigd door professor Eric Depreeuw. Jarenlang doceerde hij aan de KU Leuven en daarom ziet hij duidelijk het contrast.

Professor Eric Depreeuw: «Toen ik bijna drie jaar geleden aankwam op de KUB, gingen mijn ogen wel even open. Ik was verbaasd door de kleinschaligheid en de informele omgang. Zelfs de rector kon met de voornaam worden aangesproken. Ik wil informaliteit niet alleen als een voordeel vooruitschuiven, maar ik merk wel dat dit voor sommige studenten zeer welkom is. Niet alle 18- en 19-jarigen willen zomaar verdwijnen in de anonimiteit van een stad als Leuven of Gent.»

Veto: *Hoe speelt die kleinschaligheid nog?*

Depreeuw: «Alles loopt veel vlotter. Neem nu de invoering van de semestereksamen aan de KUB. Op een dag tijd was dit beklonken. Na overleg met de verschillende geleidingen en een vergadering met iedereen samen, hadden we overeenstemming. Aan de KU Leuven was dat wel wat anders. Ook op andere vlakken proberen we zo weinig mogelijk afstandelijk zaken te regelen. Zo heb ik me ingespannen om ervoor te zorgen dat het aantal reglementen tot een minimum beperkt blijft en dat het examenreglement begrijpbaar is voor iedereen.»

Veto: *De KUB zorgt goed voor zijn studenten, maar is dit wel economisch verantwoord?*

Depreeuw: «Ik wil opmerken dat ons slaagpercentage beduidend hoger is en op die manier valt het rendement wel mee. Uiteraard zit je met een vaste kost waar je niet omheen kunt. Daarom proberen we ook onze inschrijvingsaantallen wat op te krikken zodat de gemiddelde kost per student vanzelfsprekend lager wordt. Indien wij opnieuw tot ons vroeger nivo kunnen komen — en we denken dat dit mogelijk is gezien ons uniek aanbod —, zou de kritiek op dit punt kunnen verminderen.»

Veto: *Hebben studenten ook toegang tot sociale voorzieningen?*

Depreeuw: «Er is een project in het Quartier Latin waar we met een tiental kotbazen proberen de Vlaamse KUB-studenten wat bij elkaar te zetten. Vier op de vijf studenten pendelt weliswaar iedere dag. Naar een echt studentenrestaurant zoals de Alma is er niet echt vraag. In de plaats daarvan hebben we ervoor geopteerd om met een aantal restaurants in de buurt afspraken te maken waarbij men daar voor een relatief goedkope prijs een volledig middagmaal kan krijgen. Dat wordt door onze studenten sterk geapprecieerd. Aan de KUB kun je iedere dag op restaurant!»

Veto: *In hoeverre leeft de 'K' van KUB binnen de universiteit?*

Depreeuw: «De 'K' is eerder een element van onze positiebepaling; wij kiezen voor kwaliteit. We hebben een eigen soort bedrijfskultuur die we bijvoorbeeld ook terugvinden bij onze collega's in Leuven. Dat we dan samenwerken, heeft daarom ook helemaal niets te maken met een oubollige verzuilingsmentaliteit. We hebben elkaar gewoon gevonden rond dezelfde waarden. En als de KU Leuven goed is in wat ze doet, waarom zou ze dan niet in Brussel actief mogen zijn?»

Veto: *Waar komen de studenten van de KUB meestal terecht?*

Depreeuw: «Dit verschilt per richting, maar in het algemeen gaat toch zo'n tachtig procent van de KUB-verlaters naar Leuven. Een deel gaat naar Antwerpen en een nog kleinere minderheid naar de VUB. Met de KU Leuven is er trouwens ook regelmatig overleg over zaken als programmahervor-

mingen. De KUB is dus wel grotendeels afgestemd op de licentie jaren in Leuven.»

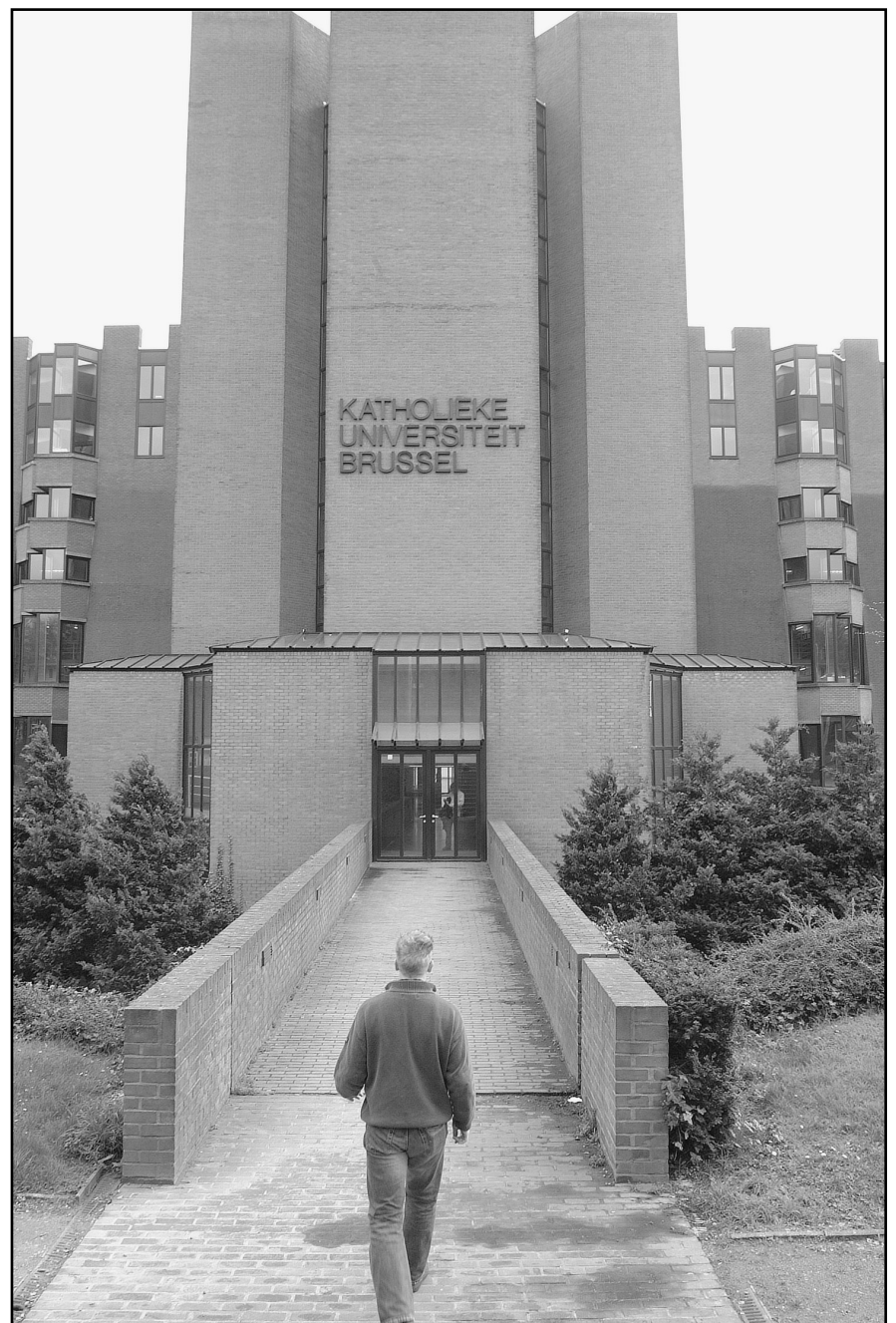
Veto: *Volgens het nieuwe dekreet mag de KUB een derde bachelorjaar inrichten. Is de KUB klaar voor zo'n uitbreiding?*

Depreeuw: «De plannen zijn zo goed als af. Er bestaat weliswaar nog onduidelijkheid of de KUB hiervoor bijkomende middelen zal krijgen, maar er bestaat een

grote solidariteit bij de professoren. De meesten zijn bijvoorbeeld bereid zijn wat extra les te geven om het toch te kunnen bolwerken. We wachten de plannen van de regering dus met spanning af.»

Thomas Leys

<http://www.kubrusssel.ac.be>

(foto: Isabelle Pateer)

Mark Van Hoecke kijkt verder

De toekomstige rector van de KUB is 52 jaar oud, studeerde rechten en filosofie in Gent en werkte als assistent in Antwerpen. Van Hoecke is ondertussen reeds meer dan twintig jaar verbonden aan de KUB en was twee maal dekaan van de rechtsfakulteit. Momenteel is hij ook *visiting scholar* aan het Europees Universitair Instituut in Firenze, “wat u mij terecht mag benijden”, aldus Van Hoecke in een mail aan de Veto-redactie. Het gevoel voor humor heeft hij alvast van zijn voorganger meegenomen.

De nieuwe rector gelooft niet in eksklusieven voor de KUB, maar wil kiezen voor wat op dat ogenblik de meest pragmatische en voordelige keuze is. Van Hoecke: “Stel dat een hogeschool of universiteit een of ander project wil opzetten met betrekking tot teologie of kerkelijk recht. Ik denk niet dat andere universiteiten buiten Leuven hiervoor veel te bieden hebben. De partnerkeuze ligt hier dus voor de hand. Wil je echter iets realiseren met betrekking tot bijvoorbeeld studentenhuisvesting in Brussel, dan doe je dit uiteraard met de andere Brusselse instellingen, zoals dit thans reeds gebeurt.”

De mogelijkheden van Brussel als Europese hoofdstad worden nog te weinig benut, vindt Van Hoecke. Door een vertekend beeld van Brussel bij de Vlamingen en de ideologische tegenstellingen, moet het Vlaamse hoger onderwijs in Brussel in verspreide slagorde werken. Daar wil hij een einde aan stellen. “Het spreekt vanzelf dat de VUB hierbij de meest voor de hand liggende partner is,” zegt Van Hoecke, “vermits het de enige instelling is die alle onderwijsbevoegdheden heeft waarover ook de KUB beschikt.” Een verhuis van een aantal instellingen wordt niet uitgesloten. Vlaanderen moet wel durven investeren in het hoger onderwijs in Brussel, dat ook andere universiteiten ten goede kan komen.

(tl)

Genot van het stemmen promoten

Deze week mogen alle studenten van de Universiteit Gent naar de stembus om er de studentenvertegenwoordigers voor de volgende twee jaar te kiezen. Omdat de opkomst bij de vorige verkiezingen met zeventien procent ontgoochelend laag lag, werd deze keer een budget van maar liefst 24.000 euro vrijgemaakt om de studentenverkiezingen te promoten.

Hier in Leuven worden de studentenvertegenwoordigers op de beslissingsorganen van de universiteit verkozen met een getrapte systeem. Dit betekent dat iedere student bij de presidiumverkiezingen kan bepalen wie de kring mag vertegenwoordigen in de overkoepelende studentenbeweging Loko. Op de verschillende raden van Loko kiezen de kringvertegenwoordigers dan wie ze afvaardigen naar bijvoorbeeld de Akademische Raad of de Raad voor Studentenvoorzieningen.

In Gent gaat het er enigzins anders aan toe: geen getrapte structuur, maar wel rechtstreekse verkiezingen van de vertegenwoordigers. Om de twee jaar mag iedere student mee beslissen wie de zijtes op de Raad van Bestuur, de Sociale Raad en de Fakulteitsraden mag bekleden. Deze manier van werken lijkt op het eerste zicht meer democratisch. Toch zitten ook hier een paar addertjes onder het gras.

Een belangrijke faktor om van goede verkiezingen te kunnen spreken, is de opkomst van de stemgerechtigden. Twee jaar geleden was die niet echt om over naar huis te schrijven. Slechts zeventien procent van de Gentse studenten kwam toen opdagen. Hinderpalen waren bijvoorbeeld de beperkte openingsuren en de lokaties van de kiesburo's. Rechtstreekse verkiezingen mogen dan in theorie misschien democratischer zijn, maar met zo'n kleine opkomst kan je moeilijk spreken van representativiteit.

De Gentse Studentenraad (GSR), een orgaan dat de studentenvertegenwoordigers van de ganse universiteit wil samenbrengen, was zich meer dan bewust van deze problematiek. Na de vorige verkiezingen deden de studenten al een oproep aan het universiteitsbestuur. In een toespraak ter gelegenheid van de opening van het academiejaar 2000-2001 stelde Peter Comhaire, een studentenvertegenwoordiger uit de Raad van Bestuur: "De democratische prikkel, het genot te kunnen stemmen, zijn velen blijkbaar kwijt. Voor oplossingen moet, binnen het beleid van alle overheden, ruimte gemaakt worden. Hier kan de universiteit aan de kar trekken door actief naar oplossingen te zoeken om tenminste haar eigen studentenpopulatie warmer te maken voor de democratie. In de universiteit moeten meer middelen vrijgemaakt worden om actief aan deze democratische reflex te werken."

STUDENTJES

Andreas De Leenheer, sinds dit academiejaar rector van de Universiteit Gent (RUG), had blijkbaar wel oren naar deze oproep. Naar eigen zeggen ligt een optimale continuïteit van de studenteninspraak in de beslissingsorganen op alle niveaus van de RUG hem nauw aan het hart. Op de begroting van 2001 werd dan ook ongeveer 248.000 euro gereserveerd voor de realisatie van vijf afzonderlijke projecten van de studenten. "Dit bedrag stond eigenlijk los van elk ander budget, en de verkozen studentenvertegenwoordigers mochten projecten indienen om dit geld te besteden. Toen we voorstelden om een deel ervan te pompen in een grootscheepse campagne voor de studentenverkiezingen, ging het universiteitsbestuur onmiddellijk akkoord," klinkt het bij de GSR.

De GSR had eerst aan de universiteit voorgesteld om de verkiezingen elektro-

nisch te laten verlopen. "Dat hebben ze toen een beetje afgewimpeld en uitgesteld en nu beklagen ze zich dat wellicht, want er komt toch heel wat bij kijken bij zo'n organisatie."

De neutrale promotiekampagne bestaat eigenlijk uit drie grote gedeelten: zo veel mogelijk kandidaten vinden, de stemgerechtigde studenten motiveren om ook daadwerkelijk hun democratische rol te vervullen door te gaan stemmen en ten slotte de nieuwe verkozenen begeleiden bij het opnemen van hun mandaat.

Rector Andreas De Leenheer (tweede van links) schaat zich achter de campagne.

"Kandidaten vind je pas als ze zich bewust zijn van de bijdrage die een studentenvertegenwoordiger kan leveren. Daarom hebben we naar alle studenten een brief gestuurd met wat uitleg en de expliciete vraag zich kandidaat te stellen. Gedurende twee weken zijn we ook uitleg gaan geven in de auditoria. Tijdens de week van de kandidatuurstelling waren we aanwezig op het rectoraat en gaven we aan elke kandidaat een infobrochure mee. Verder hebben we ook een drietal infoavonden georganiseerd."

Dit alles heeft zeker zijn vruchten afgeworpen. Twee jaar geleden moesten er in veel fakulteiten niet eens verkiezingen georganiseerd worden omdat er minder kandidaten waren dan te verdelen zitjes. Door de promotie ligt die situatie dit jaar toch wel eventjes anders. Slechts in twee fakulteiten dieneen geen verkiezingen ingericht te worden. In alle andere fakulteiten zijn er meer kandidaten dan zitjes en wordt er dus echt gestemd.

MAGER

"Eens alle kandidaturen binnen waren, hebben we dan een aantal initiatieven genomen om de gewone student te sensibiliseren. Om hen te overtuigen van het belang van hun stem verspreiden we een informatiebrochure waarin iedere kandidaat zich voorstelt aan de hand van een motivatietekstje en een foto. Daarenboven hebben we een speciale website, affiches, onderleggers voor in de studentenrestaurants en T-shirts gemaakt. Zelfs de rector en de vice-rector hebben voor de foto geposeerd in zo'n T-shirt. Dat was wel een grappig zicht, want die mensen zijn niet echt van de magerste," vertelt de voorzitter van de GSR.

Iedere kandidaat voor de Raad van Bestuur en de Sociale Raad krijgt een beperkt budget voor de persoonlijke kiescampagne. Hiermee kunnen ze dan bijvoorbeeld affiches laten maken. De kandidaten voor de Fakulteitsraden krijgen geen financiële steun, maar krijgen elk dertig

affiches ter beschikking. Sommigen zijn heel fanatiek en hangen hun affiches in zowat alle gebouwen van de unief. Sommige kandidaten spelen het wel wat minder fair. De meest voorkomende kwaal is dat de affiches van bepaalde kandidaten verwijderd worden. "Vraag is natuurlijk of er in elk geval dat zich voordoet, een andere kandidaat betrokken is, of dat het om pesterijen gaat van gewone medestudenten of andere groeperingen binnen de universiteit."

Naast de neutrale campagne, zorgt een aantal kandidaten ook voor persoonlijke

met andere motieven. Ook kan je, eens je verkozen bent, relatief je eigen gang gaan, zonder je vaak te moeten verantwoorden. Bij een getrapte systeem is het wel zo dat vertegenwoordigers echt het standpunt van hun achterban moeten verdedigen, en dat het veel moeilijker is om tot een compromis te komen." Tim Van der Mensbrugge, hoofdredacteur van het Gents studentenblad Schamper, voegt daaraan toe: "De kans is groter dat er inkompetente mensen worden verkozen. Bij een getrapte structuur worden nietsnutten zowiezo uitgefilterd."

Bernard Boone, voorzitter van Loko-Kringraad, heeft nog in Gent gestudeerd en kan beide systemen dus vergelijken. "Rechtstreekse verkiezingen doen volgens mij afbreuk aan de kwaliteit van het vertegenwoordigingswerk. Veel meer dan in Leuven hangt het in zo'n systeem af van individuen.

promotie. Een originele manier om in the picture te komen, werd uitgedacht door twee kandidaten die lid zijn van MLB, de jongerenbeweging van de Partij van de Arbeid. Zij besloten besloot om naar aanleiding van de studentenverkiezingen een grootschalige enquête te houden om te weten wat de studenten willen veranderd zien aan de unief. Uit de enquête kwamen volgens hen twee zaken overduidelijk naar voor: het onderwijs is veel te duur en de kwaliteit moet stukken beter. Onder het motto 'Chéngé de unief' trekken zij dan ook naar de stembus met als eis 'gratis en kwaliteitsvol onderwijs'.

In Gent worden studentenvertegenwoordigers verkozen voor twee jaar, in tegenstelling tot Leuven waar elk jaar opnieuw verkiezingen zijn. Milena De Wael, huidige studentenvertegenwoordiger in onder meer de Raad van Bestuur en de Sociale Raad en student-koördinator van de algemene campagne: "Het heeft zo zijn voor- en nadelen. Het eerste jaar besteed je voornamelijk aan het inwerken en dossiers behandelen die 'van bovenhand' ter tafel worden gelegd. Het tweede jaar kan je je als student echt gaan toelagen op eigen initiatieven en voorstellen. Uiteraard merk je dat sommige studentenvertegenwoordigers het wat 'moe' worden en afwezig blijven op vergadering. Daarenboven is de continuïteit een niet te onderschatten probleem. We hebben er reeds aan gedacht om dit op te vangen door een 'alternerend systeem' in te voeren, met ieder jaar verkiezingen voor minstens de helft van de zetels.

BREKEN

Ook over het systeem van rechtstreekse verkiezingen is de GSR niet onverdeeld positief: "Onze vorige rector zou ooit tegen Oosterlinck gezegd hebben dat het invoeren van rechtstreekse verkiezingen de ideale manier is om de studentenvertegenwoordiging te breken. Er zijn inderdaad wel enkele nadelen verbonden aan het systeem. Zo bestaat het risico dat je mensen aantrekt

Bovendien is het moeilijker om team te vormen; de kans is groter dat je niet op dezelfde lijn zit. Wat wel een voordeel is voor Gent, is dat zij de studenten veel intensiever kunnen sensibiliseren, iets wat in een getrapte structuur zoals bij ons niet nodig is en dus ook minder gebeurt."

Ook Dirk Van Gerven, koördinator Studentenbeleid van de KU Leuven, is best te spreken over het Leuvense systeem. "Een getrapte systeem is niet zo kwaad: op die manier zit je korter bij de basis en kunnen vertegenwoordigers sneller hun studenten bereiken dan door opgeklopte campagnes te voeren. De vraag is of een dergelijk mediagebeuren de juiste doelstellingen steunt. Je moet trachten een weefsel te creëren van beneden naar boven en vice versa. Een aantal jaren geleden is er een onderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat Leuven op Europees vlak goed scoort kwa representativiteit. Veertig procent van de Leuvense studenten voelt zich vertegenwoordigd, wat toch vrij veel is."

De belangrijkste vraag is natuurlijk in hoeverre de 'gewone' student in Gent wakker ligt van de verkiezingen. Volgens Bjorn Volckaert, tweede kandidatuur geschiedenis, voelt de gewone student zich niet zo sterk betrokken bij het bestuur van de universiteit en de studentenvertegenwoordiging. "Het gebeurt allemaal een beetje boven ons hoofd. Op fakultair nivo valt dat wel beter mee, want je staat daar toch dichterbij elkaar. Ik ga zeker stemmen, en wel op basis van het programma van de kandidaten. Zo vind ik bijvoorbeeld docentenevaluatie belangrijk en de verplichte verantwoording van eksamensijfers door profen. Ik weet niet hoeveel studenten er gaan stemmen; de campagne zal zeker effect hebben, maar veel studenten hebben toch iets van 'laat ze maar doen'."

Tijl Vereenoghe

<http://www.studentenverkiezingen.be>

“Europa heeft nood aan een Europese president”

Europa moet zichzelf blijven.” Die stelling verdedigde socioloog Jan Kerkhofs op een debatavond van de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB). Ook opende hij opnieuw de discussie over de aanstelling van een Europese president.

Kerkhofs meent dat Europa zich altijd gekenmerkt heeft door een zin voor kritische rationaliteit. Die ingesteldheid moeten we blijven behouden, zo vindt hij. “We moeten kritisch staan ten opzichte van het Amerikaanse kapitalisme en ten opzichte van de miskenning van de persoon binnen de islam.”

EIGENHEID

De eigenheid van Europa is volgens Kerkhofs ook terug te vinden in onze zin voor orde. “Die zin reflektiert zich in een zeer specifiek rechtsgevoel. In veel niet-Europese landen is er geen enkele rechtzekerheid.” Verder verbindt hij Europa aan de

scheiding van het politieke en het religieuze.

Kerkhofs heeft vele jaren meegewerkt aan het internationale waardenonderzoek. Daaruit heeft hij geleerd dat Europeanen het midden trachten te houden tussen vrijheid en gelijkheid. “Als ze moeten kiezen tussen vrijheid en gelijkheid, kiezen Amerikanen voor vrijheid en Russen voor gelijkheid. Europeanen kiezen iets meer voor vrijheid, maar ze nemen eigenlijk een middenpositie in.”

Uit de studies blijkt ook dat het gezin voor de Europeanen het belangrijkste waardendomein is. Maar hier situeert zich een groot probleem. “In geen enkel Europees land haalt men nog de geboortecoëfficiënt van 2,1. Dit betekent dat wij niet meer in staat zijn om onszelf te vervangen. Zwitserland, Frankrijk en ook Nederland tellen nu al relatief veel moslims. Het vraagstuk van de toekomst is dan ook hoe wij ons ten aanzien van hen zullen opstellen.”

Kerkhofs stelt dat niet alleen waarden, maar ook onwaarden de Europeanen

verbinden. “Wij kenmerken ons door een eng nationalisme. Bovendien hebben wij de Europese oorlogen laten uitgroeien tot wereldoorlogen. Dat is het dramatische van Europa.” Ook het kolonialisme vindt hij iets typerend. “Wij hebben ontelbare kulturen verkracht, maar die wandaden komen als een boemerang terug in ons gezicht.”

PRESIDENT

Volgens Kerkhofs heeft Europa nood aan een Europese president. Die moet de kritische ingesteldheid van de Europeanen gestalte geven. Het idee kan op de steun rekenen van oud-europarlementariër Willy Kuijpers (Spirit). “We hebben inderdaad nood aan een *interlocuteur valable*.”

Kuijpers bestempelt de huidige Europese instellingen als “een halfwas van onmacht.” Hij verwijst dan in de eerste plaats naar het Europees parlement, maar ook voor enkele ministers heeft hij geen goed woord over. “Wat voor een bleke figuur is die Schröder! Ik weep niet met de figuur van Kohl, maar hij had tenminste een visie. Kijk ook naar Italië. Die leveren zowaar een Pim Fortuyn!”

De burgemeester van Herent stuurt aan op een Europese president die wordt gecontroleerd door het parlement. “In tegenstelling tot wat vaak wordt beweerd, kunnen de leden van het Europees Parlement het goed met elkaar vinden. Zij zijn dan ook de geschikte personen om de president aan te duiden, zeker in de eerste fase van het presidentschap.”

Naast de hervorming van de politieke instellingen kampt Europa volgens Kuijpers nog met andere problemen. Het regionalisme is er daar een van. Als oplossing voor dit probleem draagt hij het federalisme aan. “Ik denk dat Dehaene (CD&V) hier een belangrijke rol kan spelen. Hij is immers een meer overtuigd federalist dan velen denken.”

Ook de relatie met Rusland vindt Kuijpers een belangrijke topic. Hij begrijpt niet waarom Rusland zo weinig Europese aandacht krijgt. “Van de relatie met Rusland moeten wij een prioriteit maken. Moskou is immers Europees! Tot mijn grote verbazing stel ik vast dat wij onze pijlen vooral richten op Turkije en China. Zou het kunnen dat de financiële capaciteit van de Chinezen daar voor iets tussen zit?”

Maarten Van Craen

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database

AGENDA K.U. LEUVEN

<http://agenda.kuleuven.be>

GESPREKSAVOND MET VLAAMS MINISTER JAAK GABRIËLS

Gabriëls wil politiek kind niet zomaar loslaten

Jaak Gabriëls, medeoprichter van de VLD, is te vinden voor een nieuwe politieke hervorkaveling. De liberale minister beschouwt zijn partij als een “middel tot een doel”. Toch stelt hij de vernieuwers enkele duidelijke voorwaarden.

“We moeten openstaan voor nieuwe bewegingen, maar de operatie moet een verrijking en geen verwatering zijn.” Dat zei Jaak Gabriëls vorige week op een gespreksavond van het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSV). Meteen ontpopt de ex-Volksunievoorzitter zich tot de behoever van het liberale gedachtengoed.

Als hij de oprichting van de VLD vergelijkt met de huidige partijvernieuwing, stelt hij een belangrijk verschil vast. “In 1992 besloten Guy Verhofstadt en ikzelf de koppen bij mekaar te steken om te kijken op welke vlakken wij mekaar raakten. Toen bleek dat negentig procent van ons partijprogramma overlapte, hebben wij de VLD opgericht. Ik heb de indruk dat vandaag iets te veel de formule wordt benadrukt en niet de inhoud.”

De toenadering van de nieuwe beweging van Johan Van Hecke, NCD, geeft Gabriëls een kans, maar Spirit ziet hij niet meteen op de liberale trein springen. “Samen met NCD worden vijf studiedagen georganiseerd. Na afloop van die konferenties moeten de juiste conclusies worden getrokken. Ook Patrick Van Krunkelsven (Spirit) heeft lang met ons meegedacht, maar andere mensen binnen Spirit zijn niet VLD-minded. Hun toekomst ligt buiten de VLD, want wij gaan niet in hun richting marcheren.”

VERSPLINTERING

Politieke hervorkaveling moet volgens Gabriëls tot meer overzichtelijkheid leiden. En dat is op dit moment niet het geval. “Spirit heeft met Anciaux wellicht een zekere aantrekkingskracht op de kiezer. Maar je moet dat ook een invulling kunnen geven.” De versplintering van het politieke landschap vindt hij zonder meer problematisch. Met een verwijzing naar Antwerpen

waarschuwt hij voor een veelpartijenkoalitie.

De Antwerpse situatie is in liberale kringen een *hot issue*. Gabriëls vindt het bestuur in de Scheldestad een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet. “De Antwerpse VLD heeft van in het begin duidelijk gesteld dat ze de groenen niet in de bestuursploeg wilde. Toch heeft men water en vuur samengebracht. Het resultaat is een coalitie van de onmacht.”

Over de huidige regering is de liberale minister gematigd positief. Een heruitgave van paars-groen acht Gabriëls niet onmogelijk, maar hij wil liever niet op de feiten vooruitlopen. “Stel dat de Nederlandse gebeurtenissen in België navolging krijgen, wat dan?” De recente uitlatingen van minister-president Dewael (VLD) in verband met een stembusakkoord, beschouwt hij dan ook als een tactische zet. “Het is een manier om bepaalde partners in moeilijke dossiers over de brug te krijgen.”

KERNOPDRACHTEN

Voor zichzelf heeft Gabriëls vijf kernopdrachten uitgewerkt. Die wil hij nog tijdens deze regeerperiode tot uitvoering brengen. Vooreerst wil hij via de eindtermen bij de jongeren het ondernemerschap stimuleren. “Ondernemen moet een bewuste keuze zijn en geen job die voortvloeit uit negatieve eliminatie,” zo stelt hij. Verder wil Gabriëls internationale bruggen slaan en via een ‘strategisch plan ruimtelijke economie’ ruimte creëren om te ondernemen.

Belangrijke krachtlijnen zijn ook het beschikbaar stellen van risikokapitaal en de administratieve vereenvoudiging. Volgens Gabriëls zal dit laatste proces de economie een krachtige injectie geven. “In het regeerakkoord hebben wij ons geëngageerd voor vijftig procent administratieve vereenvoudiging. Dit zal 2,5 procent economische groei of minstens honderdduizend extra jobs opleveren.” Hopelijk voegt Gabriëls snel de daad bij het woord, want de werkloosheidscijfers zijn in 2001, voor het eerst sinds enkele jaren, opnieuw gestegen.

Maarten Van Craen

KRINGLOOPCENTRUM

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Nu in een leuke en nieuwe winkel

Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

016/26.09.21

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00 u.
Za van 10.00 tot 17.00 u (Ma gesloten)

Voetballen met een kater

Acht ploegen uit zes landen, meer dan driehonderd twintig deelnemers en een bende entoesiastelingen van Loko-Sportraad: meer is er niet nodig voor drie dagen sport in Heverlee en vier nachten ontspanning in Leuven. Het Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornado, of kortweg Lisst, was dit jaar aan zijn negentiende editie toe.

Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad en het zag er zelfs even naar uit dat het Lisst niet zou doorgaan. Vele bereidwillige medewerkers van Sportraad, een geleiding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, wisten alles uiteindelijk in ongeveer een maand klaar te stomen. Zodoende konden Engelsen, Spanjaarden, Portugezen, Fransen, Hongaren en Belgen het vorige week tegen elkaar opnemen in de voetbal-, basketbal- en volleybalkompetities.

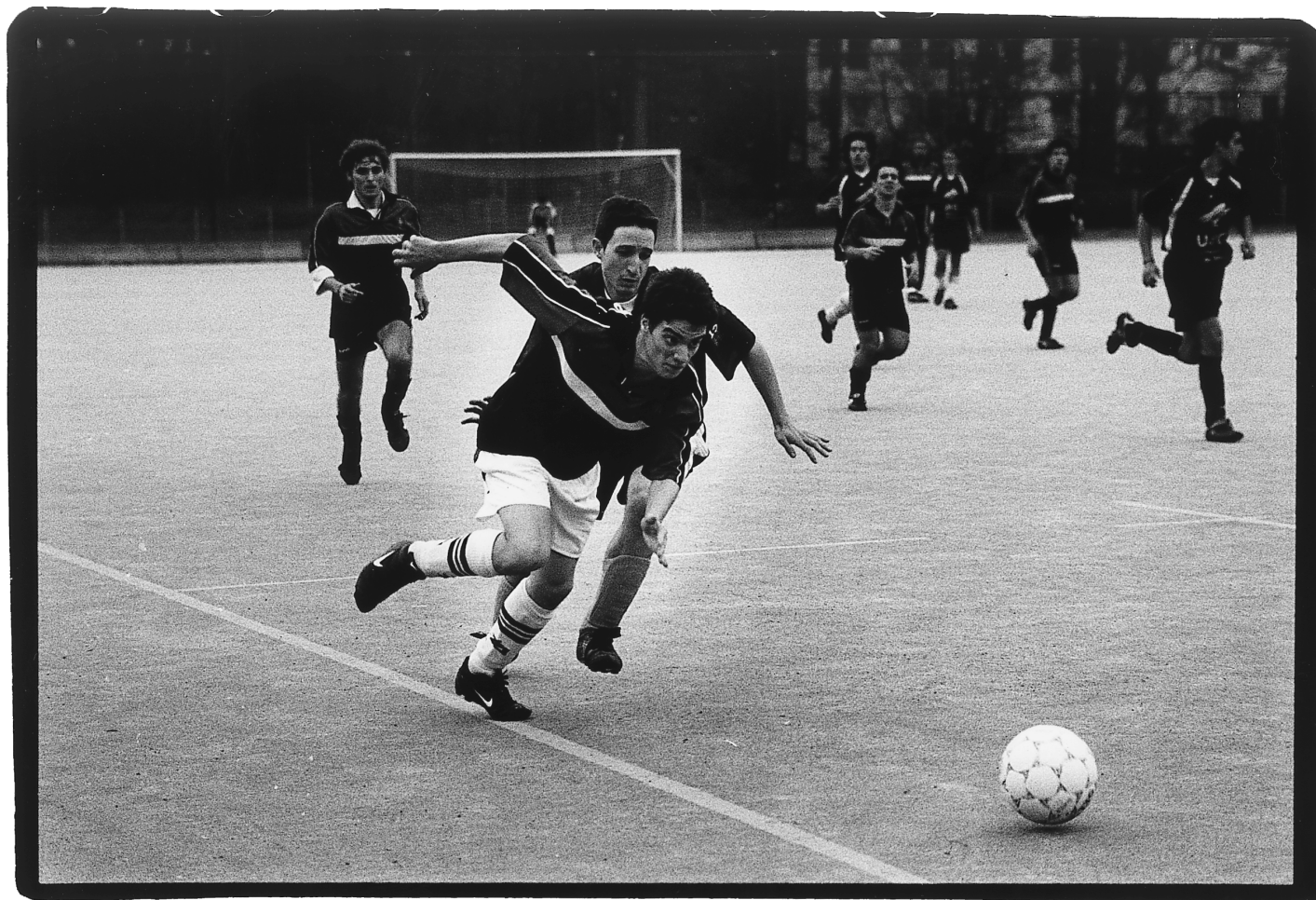
Je zou kunnen denken dat het Lisst voor de buitenlandse ploegen niet meer is dan een paar dagen vakantie, maar dat is niet helemaal waar. De Hongaren van Cluj Napoca (spreek uit: Kloezjnapokka), die in de eerste klasse van het basketbal spelen, hadden het Lisst in hun trainingschema ingeschreven en hadden dan ook een echte coach meegebracht: een wat oudere man die de scheidsrechters geregeld de huid vol schold. Ook in de voetbalkompetitie - de enige waar alleen mannen aan mochten deelnemen - lag het nivo verrassend hoog. Paris 8 moest bijvoorbeeld donderdagavond al vertrekken om de kwartfinale van de beker van Frankrijk voor universitaire ploegen te spelen. Het sportieve peil van de competitie werd, ondanks smeebedes van de coach, toch enigzins aangetast door het wilde nachtleven van Leuven.

ZINGEN

Dat nachtleven werd bovendien ook nog eens gestimuleerd door de organisatoren. Dinsdag was de geplande activiteit nog braafjes, een karaoke-avond, maar woensdag was een bezoek aan de Stella-brouwerij een toch wel zeer duidelijke hint aan de buitenlanders dat ze hier ook waren om pintjes te drinken en dat de sport maar bijzaak was. Nadat ze eindelijk waren aangekomen — de weg werd doorgegeven via een gsm, waarna de instructies vertaald moesten worden naar het Engels en dan van het Engels naar het Portugees — lieten de 'sporters' zich maar al te graag overtuigen en naar verluidt werd er in de kafetaria van de brouwerij meer gezongen dan in de karaokebar de dag voordien. De Lisst-td op donderdag? "Wie er ooit bij was, kijkt er alweer naar uit", schrijft Sportraad op haar website, en wie zijn wij om dat te ontkennen?

Meer dan driehonderd buitenlandse gasten die natuurlijk ook ergens moeten kunnen overnachten, het is een probleem waarmee het Lisst elk jaar opnieuw wordt geconfronteerd. Voor een aantal buitenlanders werd de vloer van De Waag omgetoverd tot slaapplek. Sommige anderen konden naar de jeugdherberg, maar de meesten vonden onderdak bij gastvrije Leuvense studenten die het wel zagen zitten om hun kot voor enkele nachten te delen met iemand van de gastploegen. De koördinatoren van het Lisst, Tim Janssen en Bart Verswijvel, allebei studenten Lichamelijke Opvoeding, hadden zelf ook buitenlanders op hun kot te logeren en vonden dat een aangename ervaring.

Tim: "Ze hebben wel veel respect. Ik legde aan mijn twee gasten uit wat de regels waren: niet roken op mijn kot, niet kotsen op mijn kot — dat vind ik vrij normaal — en stil zijn als ik wil slapen, maar dat was eigenlijk helemaal niet nodig. Ik heb er totaal geen problemen mee gehad."

Tijdens het brouwerijbezoek werd meer gezongen dan in de karaokebar de dag voordien

Bart is zelf niet veel op zijn kot geweest en heeft zijn sleutel aan zijn drie gasten gegeven en ook dat viel goed mee: "Ik moest eens op mijn kot zijn, en ik vreesde dat ik daar een enorme varkenstal zou aantreffen. Maar neen: alle matrassen lagen netjes op elkaar, de koffers waren proper opgeruimd en hun slaapzakken waren mooi opgerold." Toch zijn de koördinatoren

niet honderd procent tevreden: "Toen enkele ploegen te horen kregen dat ze op de grond zouden moeten slapen, hebben ze toch wel een beetje *van hun oren* gemaakt, terwijl dat in de brieven die we hen hadden gestuurd toch duidelijk stond aangegeven."

SCHENENSTAMPEN

En er was nog een slechte ervaring: na een fel bevochten voetbalwedstrijd ontstond een opstootje. Een medewerker van Sportraad kwam tussenbeide en kreeg een slag van de coach van Paris 8. Niets ernstig, maar wel een beetje een domper op de sfeer. Paris 8 heeft doorheen de jaren trouwens een vrij kwalijke reputatie opgelopen. Vorig jaar nog schreef Veto dat Paris 8 alleen in het schenenstampen *kampioenenallures* had.

Maar bij het overgrote deel van de ploegen was er een fantastische *spirit*. "De spelers appreciëren het echt wel als je iets persoonlijks voor hen doet," zegt Tim. "Toen een van de Spanjaarden bijvoorbeeld naar het ziekenhuis moest, ben ik met hem meegeweest en hij was daar enorm dankbaar voor. Hij heeft daar trouwens een vip-behandeling gekregen. Er was in het ziekenhuis iemand die Spaans sprak en daarna kwam een *boem* van een dokteres hem verzorgen; die wou daar niet meer weg."

Het viel ons op dat er erg weinig publiek was op de finaledag. Heeft het dan eigenlijk wel zin om zo iets te organiseren? De organisatoren vinden van wel: het is uiteindelijk vooral de bedoeling dat de gastploegen zich amuseren. Het is ook wel normaal dat de gemiddelde Leuvense student niet zo veel interesse heeft voor het Lisst: "Er zijn zo veel andere dingen te doen in Leuven, en je kent ook niemand van die deelnemers. Naar de Interfakultaire Bekercompetities (IFB) komt er bijvoorbeeld wel veel volk kijken."

Het nivo van die IFB lag dit jaar blijkbaar wel vrij hoog: in niet minder dan vier van de vijf competities won een Leuvense ploeg: enkel in het voetbal ging het Spaanse Girona met de hoofdprijs lopen. Laat ons hopen dat dit een stimulans aan Sportraad kan zijn om zeker verder te doen met de organisatie van het Lisst.

Laurens De Koster
foto's: Gert Schuyten

Ithaka tien jaar later

Op 28 maart luidt het officiële startschot van de tiende editie van Ithaka. Dit jaar kreeg het kunstfenomeen de welluidende titel "It's only water but hey, what a view!". Het gaat om een verwijzing naar het water van de Vaartkom, de lokatie van de driedaagse tentoonstelling.

Ithaka is een van de projecten van Kultuurraad, de geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) die zich met kunst en cultuur bezighoudt. In het programma van die laatste is er naast muziek en teater dus ook aandacht voor beeldende kunsten.

De release van een vervolgfilm of een remake wekt bij de meeste mensen al gauw argwaan en terughoudendheid op. Terecht, want gaat het niet vaak om een afgekookte versie van het originele in een wanhopige poging het eerste succes te evenaren? Is het niet dikwijls een flauwe imitatie waarbij de magie van het oorspronkelijke ontbreekt?

Dat hoeft niet per se zo te zijn, repliceert Kultuurraad. Ithaka, de jaarlijkse tentoonstelling rond hedendaagse beeldende kunst, is aan zijn tiende uitgave toe en denkt nog niet aan stoppen. Hoewel de pijlers van de tentoonstelling onveranderd bleven — een organiserende ploeg, een schare jonge kunstenaars en een karakteristiek stukje Leuven als lokatie — leidde deze formule keer op keer tot een verrassend en authentiek resultaat. Vertrekkend van eenzelfde verhaallijn kwam het tot nu toe al tien keer tot een andere ontknoping.

Ieder jaar bundelt een meerkoppig team haar krachten om tegen de lente een tentoonstelling rond actuele beeldende kunsten uit de grond te stampen. In het najaar dat voorafgaat wordt een oproep naar alle studerende en net afgestudeerde kunstenaars gelanseerd om hen aan te spreken deel te nemen. Ithaka wil een springplank zijn voor jong aanstormend talent in België en omstreken en hen de kans geven (een eerste keer) tentoon te stellen. Die steun is ook financieel: per kunstenaar is een maximaal budget van vijfhonderd euro voorzien.

KOM

Een rode draad door de jaren heen is zonder enige twijfel het belang van de lokatie van de tentoonstelling. Zo hield de tentoonstelling de vorige jaren halt in het Sint-Maartensdal, het Leuvense shoppingcenter, de stationsbuurt en in 1997 de Vaartkom. Dit jaar strijkt Ithaka opnieuw neer in deze oude Leuvense nijverheidskern, waar het ooit broeide van de havenactiviteiten. Zijn de interessante sites na tien jaar uitgeput? Neen, verdedigt de Ithaka-ploeg zich. In haar zoektocht naar een nieuwe lokatie stootte ze op de Molens van Orshoven, een oude graanfabriek — ondertussen officieel erkend als industrieel erfgoedpatrimonium. Andere blikvangers zijn de voormalige Stellabrouwerij en de vroegere Leuvense brandweerkazerne, voor de beruchte verhuis nog een van de zalen van het kunstencentrum Stuk. Allemaal gebouwen die nog niet zo erg bekend zijn bij haar twee primaire doelgroepen, de inwoners van Leuven en zijn studenten, dixit de Ithaka-ploeg.

De kunstwandeling maakt dit jaar een halve sirkel rond de vaart langs zes verschillende lokaties. De nodige signalisatie leidt vanuit eender welk punt in Leuven regelrecht naar het vertrekpunt in de Stapelhuisstraat nummer dertien. De weg loopt verder langs de brandweerkazerne en de oude brouwzaal van Interbrew om halt te houden aan het huisje vanwaar de kunsten-vzw Traktor opereert. Het parkoer eindigt met een stop in de computerwinkel Easyware en een kijkje onder het viadukt

een eindje verder.

ZUCHT

Ithaka kon dit jaar weer rekenen op een tachtigtal ingezonden dossiers. Twintig daarvan overleefden de eindselectie en de desbetreffende kunstenaars kregen het bericht aan de slag te kunnen. Ze hadden precies vier maanden de tijd om hun hersenspinsels en ideeën om te zetten in harde realiteit. En dat gebeurde. Een snelle blik op het resultaat vertelt ons dat het aanbod eens te meer verscheiden is: van video-installaties tot performances, van eerder immobiele tot bewegende en interagerende werken, van grappige tussenkomsten tot filosofische bedenkingen.

Met de grootste nieuwsgierigheid kijken we uit naar het werk van de Italiaanse **Kira Seiden** en **Bram Bresseleers** uit Schoten. Zij zijn de hoofdrolspelers van het fameuze "eksperiment" waartoe Ithaka zich naar aanleiding van haar decenniumeditie liet verleiden. Al vanaf het begin van het academiejaar groeide het idee voor een nieuw onderdeel. Uitgaande van de veronderstelling dat kunstenaars vaak egotrippers zijn, werd de Ithaka-ploeg geëntoesiasmeerd door de gedachte aan een gedwongen samenwerking. Jammer genoeg werkte het entoesiasme van de ploeg over de artistieke *blind date* niet aanstekelijk. Reacties bleven uit, maar op de valreep rolden de

kandidaturen van Bram en Kira binnen. Het experiment kon toch plaatsvinden en het al dan niet geslaagde resultaat is te bekijken in de oude brouwzaal van Interbrew.

OUDE

Een aantal namen waren er in 2001 voor de editie "Ménage à Trois" ook al bij. Toen stond de universiteit en haar infrastructuur centraal. De deelnemende kunstenaars lieten zich inspireren door de oude universiteitsgebouwen. Zo introduceerde **Erki De Vries** vorig jaar de nodige levendigheid in het Zoölogisch Instituut door in een van de vitrines —temidden de verstarde beesten — een dansende en zingende haas in het licht van een spot te plaatsen. Dit jaar konstrueert hij een rotsblok dat de dialoog aangaat met de toeschouwer en de ruimte in letterlijke zin. Uitgerust met sensoren en ander technologisch vernuft reageert het autonoom bewegende rotsblok op menselijke aanwezigheid en op de ruimtelijke omgeving. Dit werk bevindt zich op de benedenverdieping van de Molens, net achter het onthaal. De Vries's talent werd ondertussen trouwens niet enkel door Ithaka opgemerkt. Vorig jaar ontwierp hij twee mechanische decorstukken voor Wim Vandekeybus.

Een andere habitué is **Yves Callaert**. Aan de uitgang van de Molens van

Orshoven passeer je langs zijn gigantisch stuk taart belegd met afval. Het zou ons verlangen naar een plaats in de maatschappij illustreren, of zoals de jonge kunstenaar het zelf in zijn begeleidend gedicht zegt: "Everybody wants it and we all get it. It's a piece of cake, a left(-)over."

Aan de uitgang van de Molens van Orshoven passeer je langs een gigantisch stuk taart belegd met afval

ZELF

In deze tiende editie van Ithaka is de performance sterk aanwezig. Enkele kunstenaars durfden het aan uit de beschermende rol van anonieme kreator te stappen en zichzelf tot protagonist van hun eigen maaksel te bombarderen.

Jonas Drieghe en **Lander Thys** sluiten zich op in een houten doos en werken hun agressie uit op een zak bloem. De toeschouwer kan het schouwspel enkel van buitenaf meemaken. Vanuit het binnenste van de doos borrelen agressie en frustratie op.

Het werk van **Ilke De Vries**, ook in de Molens, bestaat uit een lange houten gang. Bij haar blijft de bezoeker geen afzijdige toeschouwer, maar maakt die zelf deel uit van de performance. Te veel woorden zouden afbreuk doen aan haar onderneming want het verrassingseffekt is cruciaal. Nog een tipje van de sluier: De Vries is geïntrigeerd door oogcontact, lichaamstaal en konfrontatie.

Ithaka heeft ieder jaar ook deelnemers die van buiten de Belgische landsgrenzen naar Leuven afzakken. Frank Hauschildt, Marion Heinrichs, Philipp Noller en Günther Schäfer vormen sinds 2000 het Duitse kollektief *C5* en palmen de volle drie dagen de computerwinkel Easy Ware in. Hun gezamenlijke werk draait vooral rond het fenomeen communicatie. Ook deze keer is dat het geval: het viertal gaat de dialoog aan met de hoogtechnologische media in de winkel en wil daarmee aantonen dat die niet altijd even onfeilbaar zijn.

OOG

De ene gebruikt zijn stem, de andere zijn eigen lichaam of zijn handen. De manieren om zich te uiten en zijn fantasie de vrije loop te laten, zijn ontelbaar. **Gert Vervoort** en **Luc Compernel** deden het op hun eigen manier, namen de kamera in de hand en gingen op pad. De video die Compernel voor Ithaka maakte, *Covering #4: Lampshades*, wil ons een beeld geven van de mensen die wonen en werken aan en rond de Vaartkom. Met de

kamera registreert Compernal ze in hun vertrouwde omgeving. Een lamp en een muziekje zijn de enige konstanten. Door die twee elementen tracht de kunstenaar de verschillende persoonlijkheden in beeld te brengen. Zappend van kamer tot kamer speelt de videokunstenaar met de nieuwsgierigheid van de toeschouwer. Wie hoort bij welke lamp en welk muziekje?

De video is de derde in een reeks *coverings*, zoals Compernal de video's zelf noemt. In zijn eerste video is die *covering* letterlijk te verstaan: een stilven van een vaas met bloemen en een raam met straatuitzicht wordt opgeluisterd door de stem van Compernal die 'Loving you (. makes my live so beautiful)' van Minnie Riperton covert. Naarmate het filmpje vordert zingt die stem alsmat harder en valser, terwijl het beeld ingrijpende wijzigingen ondergaat. Delen worden ingekleurd, bekrast of bedekt. Compernal hekelt de verleiding om bij het filmen en monteren allerhande manipulaties en effecten toe te passen.

In zijn tweede film wordt de betekenis van 'coveren' opengetrokken naar observeren. Het wegrijden van een ruziënd koppel is het startschot voor een reeks beelden van desolate parkeerterreinen. Ook zijn derde Ithaka-video ontstaat uit die neiging tot observeren.

Bij **Gert Vervoort** is de link met de omgeving minder zichtbaar. Maar dat doet niets af aan de subtiele eenvoud van zijn filmpje. De kamera registreert een alledaagse bezigheid: eten. Broodkrumels vallen neer op een broodplankje. Een mes veegt op een schijnbaar onschuldige wijze de restjes bij elkaar. Stilaan wordt de toeschouwer er zich echter van bewust dat het niet om een gratuite handeling gaat.

De projecties van **Ruud Vercammen** zijn her en der verspreid over het parkoer. De toeschouwer wordt gekonfronteerd met een diaprojektor die op het eerste zicht niets lijkt te projekteren. Het lichtbaken stuurt hem op ontdekkingstocht. Banale zaken waar we anders overheen kijken, worden in het licht gezet: een stopkontakt, een stukje behangpapier, een klein deeltje van de vloer. De ruimtelijke ingrepen van Vercammen dwingen de toeschouwer op zoek te gaan, de projectie letterlijk te ontdekken in een hoekje van de kamer. De toeschouwer is genoodzaakt onverwacht halt te houden. Een onafwendbare reflectie over het gevolgde traject en over de bezochte ruimtes dringt zich op. Om het met Vercammen's woorden te zeggen: "Once you start doubting, there's no end to it."

De aaibaarheidsfaktor van de beesten blijkt enorm hoog te liggen

SFEER

De lokatie — en we vallen in herhaling — is een centraal gegeven in de tentoonstelling. Daar wordt, naar de zin van de heersende Ithaka-ploeg, soms een concreet thema als leidraad aan toegevoegd. Zoals vorig jaar, toen het thema, de *ménage à trois* tussen studenten, universiteit en stad, voortvloeide uit de keuze van de site. Een inhoudelijk thema is dit jaar zoek. De specifieke sfeer van de verschillende lokaties moest volstaan om de kunstenaars van de nodige inspiratie te voorzien.

Leen Hermans werd aangesproken door de dansstudio van de Molens van Orshoven. Twee paar balletschoentjes staan klaar om de bezoeker langs de verschillende onderdelen van haar werk te leiden. In het midden van de ruimte danst een levensgrote pop, gekleed in roze en rode bont en

afgewerkt met wolvenvacht en haaiantanden. Een tweede exemplaar in dezelfde kleuren en voorzien van dezelfde enge attributen bungelt aan het plafond. Her en der liggen roze en rode voorwerpen. Het sprookje van Roodkapje weerklinkt op de achtergrond. Lieflijke en wrede elementen ontmoeten elkaar in Hermans's werk. De kinderlijke onschuld van het geheel steekt schril af tegen de beestachtige ondertonen.

Mieke Cappaert zag het torentje van de oude Leuvense brandweerkazerne wel zitten. Niet zozeer zijn vroegere functie maar wel zijn spiraalvormige structuur spraken tot haar verbeelding. Haar werk bestaat uit etsen en schilderijen waaruit haar interesse voor materiebehandeling, reliëfwerking en teksturen spreekt. Die tweedimensionele voorwerpen combineert ze met zelf gevonden voorwerpen die haar aantrokken omwille van hun vorm, kleur of structuur. Er ontstaat een interactie tussen de twee.

VOGEL

De link met de omgeving is niet altijd even goed zichtbaar. **Sandra Giuria** en **Bruno Collet** putten bijvoorbeeld hun inspiratie uit de rijkdom der dieren. Giuria's installatie *Leedluchtig* vult de geometrisch complexe ruimte van de Molens met het sferisch koeren van duiven. Die moeten de toeschouwer temidden van de *unheimliche* architecturaaliteit van de Molens omhullen met een laagje herkenbaarheid. Het geluid van rondvliegende duiven suggereert een dierlijke aanwezigheid die ons niet alleen van onze ruimtelijke eenzaamheid bevrijdt, maar ook troost wil bieden voor onze eenzaamheid als menselijke species.

Collet's werk doet op het eerste zicht denken aan een scène uit Hitchcock's *The birds*. In de verte, onder het viadukt, tekenen zich de silhouetten van honderd vijftig kraaien af. Collet liet zich inspireren door de eeuwenoude mite van de kraai. Die gaat terug tot in het aards paradijs, toen de kraai nog witte veren en een mooie stem had. De beruchte beet in de appel maakte daar abrupt een einde aan en reduceerde de vogel tot een gitzwarte, hees krassende parodie van zichzelf. Tot aan de *dag des oordeels* zou hij een gedoemde 'outlaw' zijn en de personifikatie van onheil. Bruno Collet doet een poging om op te boksen tegen een eeuwenoud stereotipe en om de kraai in ere te herstellen. Hij onderstreept de duistere en angstaanjagende kant van de antieke vogel. Maar er blijft niet veel van dat onheilspellend beeld over als je wat dichter gaat, hen aanraakt en betast. De aaibaarheidsfaktor van de beesten blijkt enorm hoog te liggen.

SCHERPE VISIES

De gang van het torentje aan de brandweerkazerne werd het terrein van **Kaat Pype** die met haar installatie een wel heel apart onderwerp aansnijdt. Haar fascinatie voor ouder worden deed haar bejaardentehuis na bejaardentehuis bezoeken waaraan ze, behalve een omvangrijke verzameling foto- en beeldmateriaal, ook een duidelijk afgelijnde visie aan over heeft gehouden. Het onvermijdelijke kontakt met demencie en de psychische aftakeling die daarmee gepaard gaat, dwong haar stil te staan bij dit fenomeen en riep tal van vragen bij haar op. Is het mogelijk op een draaglijke manier om te gaan met de eigen mentale aftakeling? Legt de westerse geneeskunde geen artificiële nadruk op levenskwantiteit in plaats van meer aandacht te besteden aan de kwaliteit? Is het aftakelingsproces geen stof voor de beruchte eutanasiëdiskussie? Uit haar installatie zonder titel kan je afleiden hoe Kaat het demencieproces ziet: objecten die doen denken aan kinderspeelgoed, met wieltes van een kinderwagen, maar tegelijkertijd uit doodskoppen en wandelstokken

opgebouwd. Een verwijzing naar geboorte en dood, naar begin en einde. De as van ieder object doorboort de mensenschedel uitgerend op de hoogte van de uitwendige gehoorgang, sluit als het ware de oren af. Daarmee doelt Pype op het trieste lot van complete afzondering dat de dementerende bejaarde onvermijdelijk beschoren is.

Emma Sidgwick trekt de aandacht op het inzicht dat iedere taalfilosoof al menige uren en dagen bezighield. Aan het dakgebinte van de grootste ruimte in de Molens bevestigde ze met visdraad in paraffine gedrenkte boeken. Een diaprojectie van wazige lichamen tekent zich af op hun grillige oppervlakken. Sidgwick beeldt het lichaam uit dat zich zonder taal — de boeken hebben door de paraffine hun functionele waarde verloren — niet kan waarmaken. De installatie is ondergebracht in de veel grotere constructie van een oude

graanfabriek. Een metaforische verwijzing naar het bouwsel dat een mensenschedel is, eksklusief op taal aangewezen om zich te kunnen uiten maar aangetast door de woorden die ze hanteert.

De wenteltrap buiten aan het gebouw van de Molens vertelt dan weer iets over de levensvisie van **Jonas Vereecke**. Hij draait zich enkele keren om zijn as om dan abrupt te stoppen met slingeren. De onbeklimbare trap illustreert ons voortdurende verlangen naar perfectie dat volgens Vereecke noodgedwongen uitdraait op een prangend besef van onze beperkingen en tekortkomingen.

Anneleen Cosemans

Ithaka vindt plaats van donderdag 28 maart tot zaterdag 30 maart, telkens van 14u tot 21u. Infobalie, vertrekpunt en bar in de Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 13, Leuven.

Met Syfilis en Scheurbuik op de sofa

Te titel is eigenlijk een uit de hand gelopen grap. Tim kwam altijd af met de meest idiote ideeën en dan moesten we altijd zeggen 'Nee, Tim. Nee', en uiteindelijk hebben we dat dan maar genomen als titel voor het stuk." De acteurs van het Germaniatoneel winden er geen doekjes om: "Eigenlijk is het een totaal absurd stuk."

Op de vooravond van de première zoeken we de studenten achter het Germaniatoneel op. De sfeer is ontspannen en de acteurs oefenen nog eens op het liedje 'Brandend toiletpapier'. Wie denkt dat teater hoogdrempelig moet zijn, heeft het in dit geval goed fout. "Er komen zelfs burgies kijken."

Het zijn voornamelijk meisjes, maar de enkele jongens in het gezelschap lijken zich goed thuis te voelen in de giechelende bende. Met Syfilis de uil op schoot en Scheurbuik de zeemeeuw op de achtergrond vertellen ze hun verhaal. Er wordt gegoeheld met termen als "Dans, muziek, romantiek, geweld, reclame, jaloezie, nijd, kinderlijkheid, moord." Na een tijdje slagen we er toch in wat samenhang te ontdekken.

Hoewel het geen vereiste was, hebben de meeste acteurs toch al enige toneelervaring en sommigen hebben ook wel ambitie om later iets te doen in de theaterwereld. Met dit project zijn ze al vrij lang bezig. "Eerst zijn we begonnen met improvisatieoefeningen. Zo wilden we spelervaring op doen, elkaar beter leren kennen en op zoek gaan naar elementen die ons zouden kunnen inspireren voor het stuk."

De germanisten hebben naar eigen zeggen geprobeerd om van verschillende invloeden een coherent geheel te maken. Alle inspiratiebronnen zijn samengebracht

in een lange lijst. Daarin vinden we onder meer Jiskefet, Vergilius en The Bold and the Beautiful. Tot onze grote voldoening prijkt tussen Sinfest.net — neen, dit is geen pornosite — en het VRT-nieuws van zeven uur ook het onvolprezen Veto. Volgens de acteurs zelf is het een soort kruising tussen Bertold Brecht en Monty Python die leidt tot een "What the fuck?"-effect.

Elke acteur heeft teksten aangebracht, en iedereen speelt zijn eigen stukjes. Verschillende korte monologen en dialogen volgen elkaar op die manier op. Hoewel het op het eerste zicht misschien niet zo zou lijken, passen alle onderdeeltjes wel bij elkaar. "Het is allemaal heel associatief; ook de sfeer is hierbij belangrijk. We hebben veel samen gebrainstormd, samen op kafee gezeten."

Het oorspronkelijke uitgangspunt voor het stuk was wat er gebeurt als je verschillende mensen samenbrengt in een huis, een soort Big-Brothersituatie dus. "Geleidelijk aan zijn we echter van dat concept afgestapt. Nu zou je het eerder kunnen omschrijven als een foute VTM-show die dan nog eens helemaal verkeerd loopt. Het stuk gaat over schijn, schijn in de media en in het algemeen. Daar spelen we een beetje mee. Het komt er eigenlijk op neer dat we heel weinig zaken serieus nemen. De grens tussen grapjes en wat eigenlijk echt erg is, is heel subtiel. Humor en droevigheid liggen in het stuk heel dicht bij elkaar. De toeschouwer wordt een beetje voor de gek gehouden; wat ze zien is niet altijd echt."

Twee spelbegeleiders, die professioneel met teater bezig zijn, staan de jonge acteurs bij. "Zij zorgen ervoor dat we de dingen doen die we willen doen. Ze sturen ons een beetje maar ze leggen ons niets op." Geert, een van de spelbegeleiders: "Het samenwerken met de jongeren viel goed mee; zeker de laatste maanden was het heel plezant. In het begin was het een beetje moeilijk om ze in gang te krijgen, maar toen het een beetje concreet begon te worden, lukte dat wel goed."

De acteurs spelen niet alleen, ze namen ook de hele organisatie voor hun rekening. "We hebben daar inderdaad ook veel tijd in moeten investeren: kaarten verkopen, promotie maken. Ook hebben we in de lessen al kleine stukjes opgevoerd als voorproefje. Je merkt dan toch wel dat velen het initiatief entoesiast onthalen. Ook onze proffen steunen het wel en zullen zeker komen kijken; sommigen vinden het echt geweldig. Door dat promotie voeren hebben we misschien wel iets minder kunnen repeteren, maar dat is niet per se negatief. Misschien zou het anders te doods zijn geworden. We zijn niet echt gebonden aan de tekst en moeten alert blijven."

De opvoering van het Germaniatoneel is wellicht een van de laatste voorstellingen in de Vlam, de teaterzaal in de Vlamingenstraat die vroeger bij het Stuc hoorde. Binnenkort wordt de zaal een opslagruimte. 'Nee, Tim. Nee' lijkt een waardige afsluiter voor de Vlam.

Tijl Vereenooghe

Germaniatoneel speelt 'Nee, Tim. Nee' van zondag 24 tot en met donderdag 28 maart, telkens om 20u in de Vlam (Vlamingenstraat 83). Tickets kosten vijf euro in voorverkoop. Meer info op <http://www.germaniatoneel.be>

foto: Tijl Vereenooghe

AFRIKA FILMFESTIVAL 2002

Blik op het zuiden

Kloppen de verhalen die wij over Afrika horen wel altijd? De westerse media belichten immers alleen de problematiek die zij interessant vinden. Ook Hollywoodfilms geven vaak een vertekend beeld van dit kontinent of schenken er zelfs helemaal geen aandacht aan. Een ideale manier om het eens vanuit een ander standpunt te bekijken is het Afrika Filmfestival.

Het Internationale Afrika Filmfestival wordt dit jaar voor de zevende keer georganiseerd. Het festival loopt hoofdzakelijk in Leuven, maar ook Aarschot, Dilbeek, Diest, Haacht, Strombeek en Tervuren hebben de filmliefhebber van 9 april tot en met 11 mei heel wat te bieden. Het Afrika Filmfestival is namelijk het enige festival in België dat zich exclusief richt op de Afrikaanse en Arabische film.

Het festival werd voor de eerste keer georganiseerd ter gelegenheid van het evenement *Vierkant voor Afrika* in 1996. Op

dat moment vertoonde de Leuvense derde wereldraad al een tiental jaar films uit drie continenten. Er bleek een publiek voor te zijn en de programmatie kreeg een ruimere dimensie. Sindsdien werd er elk jaar een reeks Afrikaanse en Arabische films vertoond waarvan sommigen zelfs nog nooit in België te zien waren. Ook minder bekende films kwamen aan bod en er werden sineasten uitgenodigd om over hun werk te komen praten. Een trend was gezet.

Vanaf de tweede editie in 1997 werd het festival al uitgebreid naar Dilbeek. Toen kwam onder meer Sembene Ousmane uit Senegal naar België. Hij wordt door velen gezien als de vader van de Afrikaanse film en als een van de beste Afrikaanse auteurs. Het festival is zich blijven uitbreiden naar andere Vlaams-Brabantse steden en met de schoolvoorstellingen inbegrepen bereikte men in 1999 maar liefst tweeëndertig duizend bezoekers. Het festival groeide dus gestadig en deze opgang zette zich verder in 2000. Toen organiseerde het festival ook een studiedag om de historiek en de situatie van de Afrikaanse film te schetsen.

Dit jaar wordt er in Leuven samengewerkt met de Studio's, Cinema Zed, Pangaea en het Vlaams Filmmuseum. De nadruk ligt op recente films, maar je krijgt ook de kans om enkele klassiekers nog eens te bekijken. Zo speelt men bijvoorbeeld naar *Malcolm X* en *Bamboozled* van Spike Lee. In samenwerking met de KU Leuven wordt er opnieuw een studiedag georganiseerd met als thema "Van négritude tot black power". De programmatie in Cinema Zed sluit hierbij aan en concentreert zich vooral op de Afro-Amerikaanse films. Zo draaien ze er onder meer *Dirt for Dinner* en *Black and White*, films met maatschappelijke relevantie dus.

Naast een uitgebreid aanbod aan films, kunnen muziekliefhebbers ook uitkijken naar de muziekdocumentaires die er vertoond zullen worden. Inspelend op het succes van 'Buena Vista Social Club' en aanverwanten biedt men documentaires aan over de Cubaanse muziek. *El acordeon del diablo*, *Lagrimas Negras*, *Las Raices de la Salsa*: het zijn maar enkele titels uit het veelbelovende aanbod. Voor wie wel eens iets anders wil dan een zoveelste slappe Hollywoodproduktie vallen er op dit festival zeker enkele parels te rapen.

Ellen Maerevoet

Fnac Leuven

Vital Decosterstraat 7 & Bondgenotenlaan 32

3000 Leuven

Tel: 016/75 12 11

www.fnac.be

De media: inhoud of verpakking?

AFLEVERING 2: ETHICUS PROFESSOR BART PATTYN

De media en ekstreem-rechts

Vorige week lieten we Miel Dekeyser aan het woord om zijn ongezoete mening te geven over de hedendaagse media. De kritiek van Dekeyser wordt nu ook grotendeels bevestigd door professor Bart Pattyn, gespecialiseerd in media-ethiek. Hij legt zelfs de link tussen bepaalde media en de opkomst van ekstreem rechts.

Bart Pattyn: «Ik zou willen beginnen door aan te duiden dat het zeer vreemd is dat de journalistieke ethiek blijkbaar altijd naadloos aansluit bij de mediaethiek. Er is wel degelijk een onderscheid. Je hebt journalistieke deontologie en je hebt deontologie voor de media in het algemeen. Die deontologie voor de media is uiteraard veel breder. Die deontologie omvat bijvoorbeeld *entertainment- en human interestprogramma's*. Journalistieke deontologie heeft vooral betrekking op de berichtgeving. Maar er wordt dus vaak gepraat over de journalistiek-deontologische kodes als er over de media gepraat wordt.»

KONTROLEREN

Veto: *Is de deontologie in de journalistiek echt zo aan het verloederen als sommigen geloven?*

Pattyn: «De discussie draait rond de invulling van journalistiek als beroep. Volgens mij zijn er vandaag twee strekkingen binnen de journalistiek aanwezig. Er is eerst de klassieke journalistieke overtuiging dat journalisten een taak hebben: heel simpel, het controleren van de machthebbers en er voor zorgen dat die machthebbers in alles wat zij ondernemen voldoende argumenten geven voor hun acties. Ook er voor zorgen dat de consequenties van die acties voor de bevolking duidelijk zijn en eventuele misbruiken van de macht kenbaar maken. Dit is een heel belangrijke taak.»

«Het is immers al bewezen dat er meer machtsmisbruik gebeurt in landen waar geen goede uitgebouwde journalistiek actief is. Machthebbers die weten dat hun daden zichtbaar zijn voor de pers zullen zich veel behoorlijker gedragen dan machthebbers die niet gecontroleerd worden door de pers. Daar komt dan ook nog eens bij dat de journalistiek een stem geeft aan partikuliere noden en problemen van individuele mensen. Via de journalistiek kunnen die noden en problemen hun weg vinden naar een publiek forum wat wil zeggen dat ze op de politieke agenda komen te staan. Er is dus niet alleen de waakhondfunctie van de pers maar ook de functie van het openbaar maken van problemen en wat zou moeten verbeteren. Dat is de klassieke journalistiek. Nu is er echter een alternatief voor die klassieke journalistiek. Die nieuwe vorm van journalistiek is meer economisch gekleurd en gaat uit van de stelling dat journalisten informatie brengen voor individuen. De klemtoon ligt dus niet meer op het maatschappelijke maar op het belang of de interesses van het individu. Volgens dit model moet de journalist nieuws brengen waar de mensen belangstelling voor tonen. Dit betekent dat het dan ook vaak gaat om het belangwekkende, in plaats van het maatschappelijk belangrijke.»

«Die nieuwe journalistieke stijl verdeelt zichzelf door te stellen dat de klassieke journalistiek saai is en dat zij ver van het

bed staat van de de meeste mensen.

Journalistiek zou nieuws moeten brengen dat mensen onmiddellijk interesseert of prikkelt. Deze vorm van journalistiek heeft als gevolg dat de grens tussen de feitelijke journalist en iemand die mensen amuseert aan het vervagen is. Dit betekent ook dat de journalistieke deontologie die ontworpen is om de klassieke journalistiek te beschermen, nu gebruikt wordt om een beroep te verdedigen dat nog maar weinig te maken heeft met die originele klassieke journalistiek. De journalistieke deontologie wordt nu aangewend om alles te publiceren of uit te zenden wat de mensen amuseert. En dit leidt wel degelijk tot een uitholling van de journalistieke deontologie.»

SCHEIDING

Veto: *Ziet u de klassieke journalistiek terug aan gezag winnen in de toekomst?*

Pattyn: «Het is mogelijk dat er een tegenbeweging komt. Maar het zal nooit een massale tegenbeweging zijn. Het zal een tegenbeweging zijn van enkelen.»

Veto: *Dus volgens u komt er zowieso een definitieve scheiding tussen de zogenaamde kwaliteitspers en de zogenaamde populaire pers in de toekomst?*

Pattyn: «Die scheiding is er al. Het is nog maar de vraag of die scheiding zal blijven. Het blijkt immers dat zelfs de pers die zich nog inzet voor de klassieke journalistiek het moeilijk begint te krijgen. Verkoopsijfers en primeurs zijn uiteraard ook belangrijk voor de kwaliteitskranten. Enkele van die zogenaamde kwaliteitskranten hebben ondertussen al interne redactionele verspreid waarin wordt gepleit voor het sneller verkrijgen en het minder controleren van feiten. Dat soort van zonden begint dus ook de kwaliteitspers in zijn greep te krijgen. Dit is een heel mooi voorbeeld van hoe de kommersiële mentaliteit ook de kwaliteitspers begint uit te hollen.»

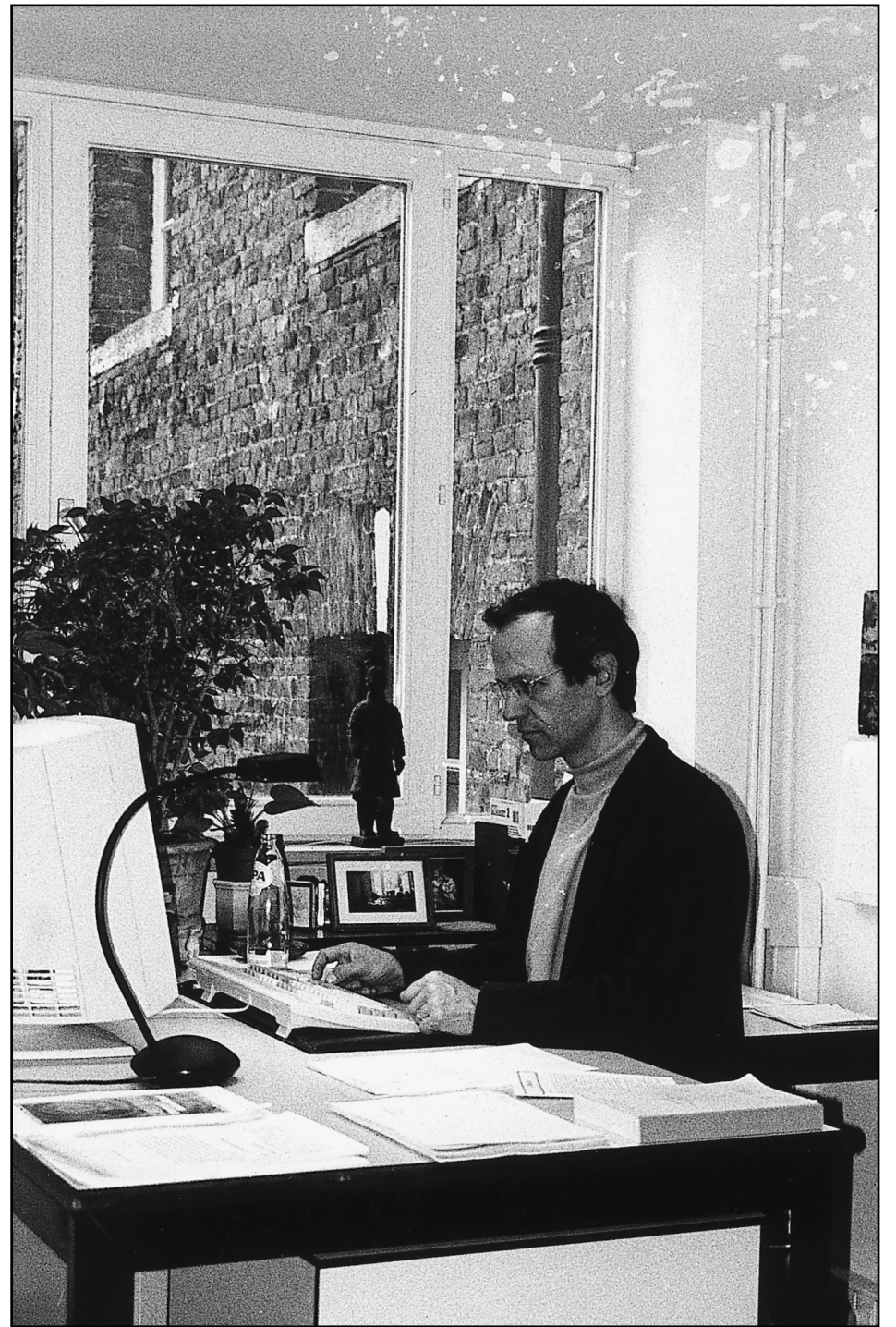
Veto: *Is er misschien een gulden middenweg mogelijk tussen de twee visies op journalistiek?*

Pattyn: «Het is inderdaad een kwestie van verhouding. De journalistiek in het verleden was ook nooit zuiver gericht op het maatschappelijk belang. Er is altijd een mengeling geweest van het belangrijk nieuws en het belangwekkend nieuws. De vraag of de pers vroeger dan zoveel serieuzer was, is al aanleiding geweest voor vele discussies. Sommigen zeggen dat de pers van vijftig jaar geleden minstens zo sensationeel was dan die van nu. Maar een aantal recente studies tonen toch aan dat politiek nieuws of maatschappelijk relevant nieuws naar de achtergrond verschuift. En dat vooral in de televisieberichtgeving krimineel nieuws een enorme opgang maakt. We zijn met andere woorden steeds verder aan het wegglijden van die gulden middenweg.»

RECHTS

Veto: *In welke mate is de kommersiële visie op de media problematisch te noemen?*

Pattyn: «Ik wou inderdaad nog iets zeggen over de wetmatigheden die ervoor zorgen dat de vlotheid die eigen is aan de kommersiële media een problematisch karakter kunnen aannemen. Studies tonen aan dat er zeer zeker een relatie bestaat tussen mensen die veel kommersiële televisie kijken en een aantal opinies. Hier heb ik het dan over negatieve opinies over vreemdelingen of de optie voor een sterke

(foto Kristof D'Exelle)

leider. Personen die vaak televisie kijken hebben trouwens ook meer het gevoel dat ze geen impact hebben op de politiek. Een andere studie toont aan dat de faktor berichtgeving nog wel een positief effect heeft, maar de faktor *soap opera* daarentegen heeft een zeer negatief effect. Konkreet kan je dus zeggen dat mensen die veel soaps kijken een groter angst- en onveiligheidsgevoel hebben. Het is tot nu toe niet duidelijk hoe dat fenomeen moet worden verklaard. Een verklaring is misschien mogelijk door wat men de nieuwe breuklijn noemt.»

JAMBERS

«Tegenwoordig kun je steeds minder en minder spreken over de klassieke scheidingslijnen. De scheidingen tussen links en rechts of katolieken en vrijzinnigen zijn aan het verdwijnen. Er ontstaat echter een nieuwe scheidingslijn tussen mensen die bijvoorbeeld de vreemdelingen buiten willen of opteren voor een autoritair leiderschap en mensen die werkelijk in termen van solidariteit denken. Aan de ene ekstreme kant van die scheiding heb je Agalev, aan de andere kant heb je het Vlaams Blok. Waarom beginnen mensen nu meer en meer in Vlaams Blok termen te denken? Zij kunnen zich niet meer identificeren met hun gemeenschap. Zij voelen zich niet meer gewaardeerd binnen die prestatiegerichte gemeenschap. De gemeenschap is individualistischer en dus ook veel sterker gericht op de individuele prestaties. En enkel de individuele

prestaties worden beloofd. Hoger opgeleiden hebben in zo'n gemeenschap het gevoel dat ze vooruit komen in de wereld. Er bestaat echter ook een grote massa die gefrustreerd raakt omdat zij de indruk hebben niet vooruit te komen in de wereld. Deze mensen formuleren dan een tegenverhaal. En dat is nu precies wat het Vlaams Blok doet. Zij geven een stem aan mensen die niet akkoord zijn met de officiële gemeenschap. Zo ontstaat er een soort enclave. En de hedendaagse media vormt ook zo'n enclaves, maar dan wel virtuele enclaves op basis van het feit dat het medialandschap gesegmenteerd geraakt in een hele resem voorkeursnetten. Zij bieden het 'wij gevoel' en gezelligheid aan. Dit soort mentaliteit stimuleert het negatieve beeld van diegene die buiten de enclave staan. Jambers is daar een mooi voorbeeld van. Er is niets zo troostend als het gevoel ergens bij te horen. Maar het publiek zou niet zo passief mogen zijn. Het publiek zou een beetje kritischer moeten televisie kijken. Als de massa er voor kiest om niet meer te kijken zal de media wel ten goede veranderen. Als de massa echter massaal blijft kijken naar wat het voorgeschoteld krijgt zal er echter niets veranderen.»

Kristof D'Exelle

Beckett in het kwadraat

Te scène als een universum waar niets gebeurt en waar niets nog betekenis heeft: binnen dat universum heerst Sanne Van Rijn. Zuidelijk Toneel Hollandia nodigde haar uit om een échte teatervoorstelling te maken. Het zou iets met een restaurant worden. Maar in het Chinees restaurant van Sanne Van Rijn wordt vooral de draak gestoken met de toeschouwer.

Bij Sanne Van Rijn lijkt het alsof anarchie en humor voor elkaar gemaakt zijn. Van Rijn is door en door Hollands en dat verklaart misschien al iets. *Lachen/Huilen* is de eerste voorstelling die ze maakt bij een

die monotone muziek aan het genieten zijn. Hoe dan ook word je verplicht mee te luisteren, ongewild wordt het zelfs een erg intense luisterervaring. En al die tijd wacht je tot er iets gebeurt, zodat de aanwezigheid van de muziek wat minder prangend wordt. Tevergeefs, want Sanne Van Rijn is Beckett in het kwadraat.

Om het allemaal nog opdringeriger te maken, is er een lachband. Met elk nieuw lachsalvo zitten de personages ongemakkelijker op hun stoel. Het stel zit aan tafel en tracht tevergeefs een gesprek aan te gaan over hun slecht afgelopen relatie. Hij knijpt er af en toe tussenuit om de parkeerauto-maat bij te vullen of om in een hoekje de krant te lezen. Zij probeert intussen te bestellen, maar slaagt er niet in een beslis-

(foto: Mark Weemen)

besef dat zij en niemand anders het brein is achter dit absurde universum. Ze is ook de enige die daadwerkelijk iets doet, al is het maar af en toe een plaat opleggen. De twee andere personages lijken veroordeeld tot een levenslang onvermogen om tot handelen te komen.

BALLAST

In *La Sylphide* en *James* wist Sanne Van Rijn het academische ballet tot deze paradoxale toestand van besluiteloosheid te herleiden. De klassieke scènes werden eindeloos vertraagd, sommige scènes werden achterstevoren gedanst, zelfs het decor hing ondersteboven. In *Laten we flink zijn* zaten twee rode mensen eindeloos lang op rode stoelen aan een rode tafel. In *Lachen/Huilen* gaat het om de ontmoeting van twee mensen aan een restauranttafel. Maar de aanpak is in wezen hetzelfde. Telkens weet Van Rijn openingen in het teaterdispositief te vinden waarvan andere regisseurs niet eens het bestaan vermoeden. Vrij van elke psychologische ballast ensceneert ze nietszeggende, repetitieve bewegingen die niette-

min een enorme impact hebben op de argeloze toeschouwer. Meest significant voorbeeld in *Lachen/Huilen* is het eindeloze gekruip: zowat de hele tijd bewegen de acteurs zich voort op handen en voeten. En behalve zinloos en volstrekt onpraktisch ziet dat er ook onbeschrijfelijk benauwend uit. Op de duur lijkt niets nog echt en ga je aan alles twijfelen, want Van Rijn laat geen detail aan het toeval over. Haar oeuvre is daarmee een hommage aan het verstikkend én komisch potentieel van het alledaagse bestaan. Deze voorstelling ziet er zo onschadelijk uit dat het ronduit griezelig is: daardoor is *Lachen/Huilen* een van de meest beklijvende enseneringen van het moment.

Raf Geenens

Zuidelijk Toneel Hollandia speelt "*Lachen/Huilen*" op donderdag 28 en vrijdag 29 maart in de Labozaal van het Stuk. Telkens om 20u30. Info & tickets: 016/32.03.20

(foto: Mark Weemen)

notabel teatergezelschap als Zuidelijk Hollandia. Van Rijn is echter allerminst aan haar proefstuk toe. In een vorig leven maakte ze performances die niemand begreep maar die iedereen fantastisch vond. Ze knipte bijvoorbeeld een klassiek ballet aan flarden en maakte er een absurde komedie van (*La Sylphide* en *James*). Een tijdlang stond ze zelfs op de planken met het tot cult verheven kollektief *Forced Entertainment*. In een van hun performances omschreef ze haar zuiderburen kriptisch als: "Chocolate, beer, peeing statues". Intussen is de onbewogen beweegster toe aan een volgende carrièrestap en ontpopt zich tot volwaardig regisseur. Maar de pretlichtjes in haar ogen blijven fonkelen, want ook in *Lachen/Huilen* staat ze zelf mee op het podium. Bovendien bevindt ze zich in opperbest gezelschap: Juda Goslinga is een jong en beloftevol acteur, Carola Arons kennen we uit andere producties van Zuidelijk Hollandia zoals *De bitterzoet* en *Woyzeck*.

SCHLAGERS

"Juda en Carola doen alsof ze een man en een vrouw zijn die elkaar ontmoeten in een behoorlijk goed gelukt Chinees restaurant om hun relatie te redden," legt de programmabrochure uit. Daarmee is meteen alles gezegd, want meer gebeurt er niet in deze ode aan de traagheid. Behalve dan dat de acteurs een eindeloze reeks modulaties van 'doen alsof' tentoon spreiden. Zelf speelt Van Rijn in een elektrisch blauwe jurk de rol van Chinese serveerster en dirigeert in die hoedanigheid alle verdere gebeurtenissen.

Alleen blijven die gebeurtenissen pijnlijk uit. De personages kijken op hun horloge, staren voor zich uit, glimlachen ongemakkelijk. Alles welbeschouwd gebeurt er helemaal niets, net als in Van Rijn's vroegere werk. En ook deze keer wordt het gebrek aan gebeurtenissen verdubbeld door de opdringerige aanwezigheid van nietszeggende muziek. In *Laten we flink zijn* was er goedkope house, deze keer zijn het Chinese schlagers. Al gauw krijg je de indruk dat de performers op een erg perverse manier van

sing te nemen. Serveerster Van Rijn staat er bij en kijkt ernaar, op haar gezicht een bevroren glimlach. Als seremoniemeester lijkt ze eindeloos na te genieten van het

EKSPOSITIEZAAL STUK OPENT HAAR DEUREN

Erik Nerinckx onderzoekt grenzen van de videokunst

Stuk heeft altijd een boontje gehad voor jong talent. Momenteel kan je in de ekspozaal van het Kunsten-centrum terecht voor een tentoonstelling van videokunstenaar Erik Nerinckx.

De dertigjarige Nerinckx studeerde in 1994 af als meester in de audiovisuele kunsten. In Stuk brengt hij voor het eerst een grote selectie uit zijn oeuvre samen. Het zwaartepunt ligt op zijn videowerk. Vroegere werken vervoegen een reeks gloednieuwe, nooit eerder getoonde installaties.

De tentoonstelling opent met twee gipsen (doden)maskers tegen een witte wand. Eentje van een klein kind, een ander van een oude man. Op die maskers projekteert Nerinckx beelden van de gezichten van de twee. Het lijkt een zoektocht naar de grenzen van de videokunst: video kan geen derde dimensie weergeven. Door de projectie van de beelden op de maskers, roept hij op ingenieuze wijze de derde dimensie op in de beelden.

VLEES

Een steeds weerkerende konstante in het werk van Nerinckx is, na de zoektocht naar de beperkingen van de videokunst, het mengen van verschillende fragmenten

van een realiteit met elkaar. Neem nu 'Vlees': op een koelkast ligt een gipsen afdruk van vlees. Op het raam boven de ijskast projekteert hij een video van diezelfde vleeshomp die evolueert van diepgevroren voorwerp tot bloedende, malse etenswaren.

In een ander leuk werk zie je elementen die in een slaapkamer thuishoren: een matras, vering, wanden van een bed, kleerkast, nachttafel. Op de matras toont Nerinckx een video van een flatgebouw. Dat flatgebouw past kwa oppervlakte perfect op de matras. De video bestaat uit een sekvens van dag en nacht. Je ziet hoe de lichten aan en uit gaan, telkens opnieuw. Het lijkt bijna een flikkerende lichtinstallatie. De maat van de matras is vermoedelijk bewust gekozen: een twijfelbaar — de afmetingen ervan liggen tussen een eenpersoons- en een tweepersoonsbed. Kan dit verwijzen naar de mensen die niet weten wat ze willen? Licht aan, licht uit? Gaan slapen, niet gaan slapen? De besluiteloosheid van de mensen? Het eeuwigdurende getwijfel?

URINOIRS

Het meest fascinerende werk zie je als laatste. Door een kleine spleet zie je een witte tegelmuur. Het lijkt een toiletwand: je ziet de weerspiegeling van enkele uri-

noirs. Het grijpt je aan, je wil meer zien, je nieuwsgierigheid lokt je dichterbij, je gluurt door de spleet, maar je kan niets zien. Hij speelt met de toeschouwer en zijn voyeuristische ingesteldheid, hij confronteert de mens met zijn minst aangename eigenschap.

Met deze tentoonstelling bewijst het Stuk onrechtstreeks een grote dienst aan Kultuurraad (een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie). Niet enkel loopt de tentoonstelling nog wanneer Ithaka plaatsvindt, bovendien nam Nerinckx in 1994 deel aan Ithaka. In dat jaar was hij laatstejaarstudent videokunst op Sint-Lukas in Brussel. Eigenlijk bevestigt deze tentoonstelling het statement dat Ithaka is: de studenten hebben inderdaad oog voor aanstormend beeldend talent. Verschillende kunstenaars die hun eerste stappen in de wereld zetten via Ithaka, krijgen later elders veel respect en aandacht. Zo ook Nerinckx dus.

Katelijne Beerten
www.goddeau.com

De tentoonstelling is nog toegankelijk tot en met 30 maart 2002, en dit tijdens de openingsuren van het Stuk (10u tot 18u, of tot 20u30 op de dagen dat er voorstellingen zijn). Tijdens Ithaka, het parcours rond hedendaagse kunst van Kultuurraad op 28, 29 en 30 maart 2002, zal de expositie van Erik Nerinckx geopend zijn tot 23u.

“Ik heb niet de minste fantasie”

Fenfant terrible, zo wordt Jan Decorte nog steeds bestempeld, ondanks zijn reeds respectabele leeftijd. Een interview met hem is dan ook steeds een avontuur dat overal kan eindigen. Vragen en antwoorden duren al eens zoek te geraken en het gesprek komt meestal pas los als de kassetrekorder is afgezet.

In de jaren '80 schopte Decorte links en rechts wat teaterkonventies overhoop om zo het teater te kunnen maken dat in zijn hoofd zat. Nu wordt hij als grote vernieuwer en invloedrijke avant-gardist gezien. Deze week staat zijn nieuwe voorstelling, 'Cirque Danton' naar Büchner, op de planken van het Cultureel Centrum.

De voorstelling heeft weer alle Decorte-ingrediënten in zich: zijn *kindlijke* taal, enkele dansmomenten, een zeer geëstetiseerde regie en een manier van akteren die niet echt meer op akteren lijkt. Vorig seizoen bewerkte hij volgens hetzelfde stramen 'Hamlet' van William Shakespeare. De kritiek was verdeeld, maar de zalen zaten vol. 'Cirque Danton' is donkerder, maar de voorstelling is weer van een poëtische kracht die men weinig op Vlaamse podia kan meemaken. Hij maakt nog steeds het teater dat hij in de jaren '80 maakte: onbeschrijflijk, onkonventioneel, zonder toegevingen en toch met veel liefde voor teater. Wat tot voor kort avant-garde genoemd werd, trekt nu volle zalen in de grote schouwburgen. Zijn werk is dus vrij elitair en trekt toch een groot publiek. Maar vindt hij dat zelf ook?

Jan Decorte: «Ik vind dat kunst niet elitair genoeg kan zijn, want ik ga er niet van uit dat de mensen dom zijn. Ik ga er van uit dat de mensen slim zijn. Ik veronderstel dat ze goed kiezen als ze een avondje uit willen gaan naar het teater. Als ze dan een stuk van mij kiezen, is dat in orde en dan is dat ook hun keuze. Ik doe dan ook nooit koncessies. Ik kan heel goed doen wat ik wil doen. Dat zijn altijd wilde plannen. Die komen ook altijd even wild tot uitvoer en toch is het publiek daar.»

VUILIGHEID

Veto: *Ik ben een jonge mens en heb uw voorstellingen voor 'Bêt Noir' niet gezien, maar het lijkt erop dat u uw vorm en manier van werken heeft gevonden. Ik zie kwa vorm en werkmethode relatief weinig verschillen.*

Decorte: «Het punt is dat ik assertiever ben geworden. Ik streef dus veel meer naar de voorstellingen in mijn kop. Ik probeer die ook echt gemaakt te krijgen zoals ze mij voorstaan. Wat thematieken, tekst, acteurs, dekors en licht betreft, zijn die voorstellingen wel totaal verschillend. Ik vind dat een nieuwe voorstelling een meer uitgepuurde vorm is van de vorige.»

Veto: *Ik heb de indruk dat er regelmatig enkele elementen bijkomen in uw voorstellingen, die u dan meeneemt naar de volgende, zoals de dans bijvoorbeeld. Is dat om de voorstelling meer te perfectioneren en zo verder op zoek te gaan naar uw ultieme voorstelling?*

Decorte: «Nee, want dat zou betekenen dat ik een perfectionist ben en dat ben ik niet. Kijk, als ge schoonheid hebt, hebt ge ook vulgariteit erdoor. Ik ben er dan ook van overtuigd dat er aan alles rare kantes zitten: kleine mislukkingen, kleine foutjes en dat vind ik ook heel plezierig. Ik vind het heel plezierig dat dat er is, die kleine vuiligheidjes. Ik vind dat net goed. Dat werpt geen smet op mijn blazen of zo om dat te aanvaarden.»

Veto: *Uw decors en enscenering lijken zeer toevallig gekozen. De giraf op het podium bij 'Cirque Danton' lijkt daar bijvoorbeeld vooral te staan omdat u dat een mooi beeld vond, zonder meer. Speelt het toeval een belangrijke rol in uw werk?*

Decorte: «Daar geloof ik niet in. Toeval

bestaat niet. Bij een artistieke creatie komen heel veel ongewone en zelfs krankzinnige ideeën bij elkaar.»

Veto: *Uw manier van werken doet denken aan anti-teater, in die zin dat het bijna het tegenovergestelde is van wat men van teater verwacht.*

Decorte: «Mja. Ik heb eens een boekje

Decorte: «(lacht) Ook al! Ik mijn antwoord, gij uw vraag. Dat gaat hier niet goed komen hé.»

Veto: *Een andere vraag dan. 'Amlett' was een vrij radicale bewerking van Shakespeare, waarbij zijn naam zelfs niet meer aan de tekst verbonden werd. Voelde u geen gêne ten opzichte van de grote bard toen u de Hamlet-monoloog tot*

u dat?

Decorte: «Hoe meer waanzin er te zien is op een scène hoe beter. Blijkbaar zien de mensen dat graag.»

KOFFIE

Veto: *Die waanzin is bij u dan altijd verborgen onder een kindertaal en een verhaal dat eigenlijk zelfs door kinderen zou begrepen kunnen worden. Is dat uw bedoeling: dat kinderen uw voorstellingen ook kunnen volgen?*

Decorte: «Ja, natuurlijk. De kinderen van Koen de Bouw en het zontje van de regie-assistente hebben 'Amlett' gezien en die hebben ongelooflijke verhalen daarover.»

Veto: *'Cirque Danton' lijkt me moeilijker voor kinderen.*

Sigrid Vinks (vrouw van Decorte): «Er zit natuurlijk niet zo'n rechtlijnig verhaal in als in 'Amlett'. Je mag echter niet onderschatten hoe kinderen zoiets zien. Wij willen volgen en begrijpen wat gebeurt, terwijl kinderen veel onbevanger kijken. Zij krijgen indrukken en begrijpen flarden tekst. Kinderen maken daar hun eigen verhaal mee. Een kind ziet zo'n voorstelling op een compleet andere manier. Zij zullen misschien niet meteen de poëzie van de taal of het spel zien, maar daar doet iedereen mee wat hij wil.»

Veto: *Heeft u nooit de behoefte gevoeld om speciale kindervoorstellingen te organiseren?*

Decorte: «Nee, dat doe ik niet.»

Veto: *Omwillen van de chipszakken en het lawaai?*

Decorte: «Nee, dat zou mij niet zo storen.

“Ik ga er van uit dat de mensen slim zijn”

(foto Herman Sorgeloos)

geschreven: 'Portraits de théâtre'. Wat wou ik nu weer zeggen eigenlijk. Ik wou iets heel wijs siteren, maar ik ben het vergeten. Ik zal er seffens nog wel op komen.»

KWIJT

Veto: *Er hangt alleszins een soort mite rond Jan Decorte. U schrijft heel snel teksten, heeft een speciale manier van repeteren en maakt ook op een heel eigengereide manier teater. In interviews met u heb ik altijd de indruk dat u wat dingen zit te verzinnen om wat met het hele teaterwereldje te sollen. Is dat zo?*

Decorte: «Nee, dat klopt gewoon niet. Ik verzin ten eerste al nooit iets want ik heb niet de minste fantasie. Ik spreek ook altijd de waarheid, omdat dat ook veel praktischer is. Ik heb het ook absoluut niet in mij om met het teater-establishment te willen lachen, want ik ben er deel van. Het is waar dat ik stukken schrijf in heel weinig tijd en dat de repetitieperiode een periode is waar de mensen tot mekaar komen, waar we mekaar graag willen leren zien. Met gratis drank, met gratis eten enzovoort. Dat is geen methode hé, dat is gewoon mijn manier van werken. Dat komt heel sullig over, maar toch is het zo. Ik doe niets meer met de mensen dan ze masseren in de positieve zin.»

Veto: *Het is dan misschien niet iets dat door u bewust gekreëerd wordt, maar het hangt wel wat rond u. U zegt net zelf dat de mensen voor een spektakel naar u komen. Het lijkt ook zo ontzettend simpel wat u doet, maar blijkbaar. Lap, ik ben mijn vraag kwijt.*

5 regels reduceerde?

Decorte: «Die monoloog is niet veel meer dan vijf regels, dus ik voelde me niet schuldig. In geen geval, omdat ik die teksten aktualiseer en ze mogelijk maak in de kontekst van vandaag.»

Veto: *Een volledige Hamlet in vijf bedrijven is dus niet meer aktueel?*

Decorte: «Als iemand dat wil doen, staat het hem vrij, maar met aktualiteit heeft dat niks te maken, nee. Ge kunt geen aktualiteit kreëren op de scène op die manier, zoals ik ze wel genereer met mijn bewerking. Ik genereer in feite aktualiteit. Ik vind het belangrijk om het werk van een schrijver daarvoor te gebruiken in plaats van hem voor lul te zetten of zo. Ik herschrijf ook alleen teksten die ik oorspronkelijk al goed vond.»

DORPJE

Veto: *Ik denk dat u een grens heeft in de jaren '40 kwa teksten die u aanspreken. Heeft u geen voeling met meer hedendaagse auteurs?*

Decorte: «Ik heb daar inderdaad geen voeling mee. Een goed stuk gaat over alles. Een stuk als 'King Lear' bijvoorbeeld gaat over de wereld. Daarom ook dat ge die aktualiteit moet genereren als ge op de scène staat. Ik heb het gevoel dat die moderne auteurs altijd maar over een ding schrijven. Dat gaat dan over inset of het leven in een dorpje en daar kan ik in feite niks mee doen.»

Veto: *U vertelde net dat teater niet elitair genoeg kan zijn, maar u wil toch voor een zo groot mogelijk publiek werken. Hoe combineert*

Maar ik ben tegen kinder- en jeugdteater. Ik vind dat kinderen mee moeten komen met hun ouders en zo voorstellingen zien die voor volwassenen zijn. Als ge kinderen één les kunt meegeven, is het wel dat het leven ingewikkeld is. Als ze hun weg moeten zoeken in zo'n verhaal of voorstelling, is dat een goede les.»

Veto: *Teater is een relatief vergankelijk medium en u lijkt die vergankelijkheid tot het uiterste door te voeren. U bent tegen videokaptaties van een voorstelling. Men kan de tekst kopen, maar dat is dan enkel een tekst zonder regie-aanwijzingen, die als een soort poëzie kan gelezen worden, maar die achteraf nog relatief weinig met de voorstelling te maken heeft. Bent u daar bewust mee bezig?*

Decorte: «Teater is een vluchtig medium en ik vind dat het ook zo behandeld moet worden. Ge hebt iets gezien of ge hebt iets niet gezien.»

Veto: *Wil u niet voorkomen dat er van uw werk niet meer dan enkele teksten en enkele regels in een teatergeschiedenisboek overblijven?*

Decorte: (lacht) «Ik wil daar absoluut niets aan doen.»

Veto: *Liever de tijdelijkheid dan?*

Decorte: «Ja: teater.»

Veto: *Dan lijkt het me dat u weinig behoefte heeft aan teaterwetenschap en interviews. Dat u liefst gewoon voorstellingen maakt, zonder al te veel uitleg of nostalgie.*

Decorte: «Ja, dat is zo.»

Veto: *Dan kunnen we misschien maar beter stoppen met het interview.*

Decorte: «Ja, sgoe jong. Nog een koffie?»

Maarten van Meer

'Cirque Danton' speelt op 27/3 in de Stadschouwburg. Info en tickets: 016/22 21 13

Humor in de muziek

Op 27 maart organiseert de studentenkring Musicologica, voor het vijfde jaar op rij, haar Musicologica-koncert. Dit jaar hebben ze, net zoals vijf jaar geleden, hun concert opgebouwd rond het thema *Humor in de muziek*.

Elk jaar organiseren de musikologen een concert voor hun medestudenten waardoor ze zichzelf de kans geven om ervaring op een podium op te doen. Vorige jaren opteerden de musikologen al voor een origineel concept. In 2001 bouwden ze hun concert op rond het thema 'De nacht', twee jaar geleden hadden ze als thema 'Het Interbellum' gekozen. Het eerste concert begon destijds als een eenmalig initiatief, maar ondertussen zijn de organisatoren het steeds groter gaan zien.

KREATIE

Dit jaar is het concert opgebouwd rond het thema 'humor in de muziek'. De organisatoren hebben duidelijk gekozen voor een thema dat op vrij veel verschillende manieren te interpreteren valt: zowel de meest banale klucht als de meest verfijnde humor zal aan bod komen. Ze willen hiermee bewijzen dat klassieke muziek ontspannend, leuk tot zelfs buitengewoon grappig kan zijn. Klassieke muziek heeft immers de naam om heel zwaar en heel ernstig te zijn. Met dit concert willen de organisatoren duidelijk dit clichébeeld doorbreken.

Men heeft er duidelijk voor gekozen om minder de nadruk te leggen op het traditionele klassieke en romantische repertoire en om zoveel mogelijk verschillende periodes en genres aan bod te laten komen. Zo zal er muziek gespeeld worden van onder meer Lassus, Purcell, Telemann, Mozart en

Andriessen. In tegenstelling tot vorig jaar heeft men ook iets bekendere componisten geprogrammeerd. Ook beloven de organisatoren ons dat de stukken korter en gebalder zullen zijn, dit om het publiek meer betrokken te houden bij het concert.

Vorig jaar werd er voor het eerst op het concert een stuk gespeeld dat voordien nog nooit eerder was gespeeld. Ook dit jaar zal er zo'n hedendaags werk gekreëerd worden. Toch wilden de organisatoren ons weinig informatie meegeven over de inhoud en de componist van dit werk, aangezien de componist zelf had gevraagd om zijn naam en zijn intenties met deze kompositie nog even stil te houden. Er ging wel het gerucht de ronde dat de componist een docent aan de afdeling Musikologie zou zijn.

Er zal niet alleen klassieke muziek te beluisteren vallen op het concert maar zal er ook plaats zijn voor jazz, korte voordrachten en toneelstukken, die passen in het concept van het orkest. Toch blijft de nadruk liggen op het muzikale, zodat deze voordrachten eigenlijk dienen als bindmiddel voor het geheel. Dat kwantiteit niet altijd evenredig hoeft te zijn aan kwaliteit blijkt als we onder meer de naam van Arne Sierens in het programma tegenkomen.

ENSEMBLES

De grote moeilijkheid bij het organiseren van zo'n concert is het vormen van de ensembles. De stukken moeten gekozen worden op basis van de aanwezige instrumenten en de vaardigheid van elke student. Daarom wordt er bijna nooit gekozen voor het vormen van één groot orkest, maar wordt er gewerkt vanuit verschillende kleinere ensembles. Dit heeft als voordeel dat er zoveel mogelijk studenten de kans krijgen om mee te spelen in een van deze ensembles. Hierdoor kan je natuurlijk vreemde combinaties

verkrijgen. Twee jaar geleden is er ook een Musicologica-koor opgericht. Ook dit koor, dat dit jaar onder leiding staat van Thomas Blondelle, heeft de bedoeling om zoveel mogelijk musikologen de kans te geven om deel te nemen aan het concert. Bovendien zorgt dit koor voor een luchtige noot in het concert.

Met de organisatie van dit concert willen de organisatoren het vooroordeel uit de wereld helpen dat musikologen enkel in staat zijn om vanuit hun 'ivoren toren' kritiek te leveren, zonder zelf te weten wat het vraagt om op een podium te staan. De studenten krijgen de kans om te bewijzen dat zij zelf ook aardig wat muziek in hun mars hebben. Bovendien wordt ook de organisatorische

kant aan de studenten overgelaten. Op die manier kunnen zij zich dus zowel op het nivo van de actieve muziekbeoefening als op het nivo van de concertorganisatie profileren.

Hamid Douibi

Voor meer informatie kan je steeds terecht op het nummer 0486 / 90 65 22. U kunt ook mailen naar maarten@musicologica.be of surfen naar <http://www.musicologica.be>. Kaarten kosten 5 tot 8 euro. Het concert zal plaatsvinden op woensdag 27 maart 2001 om 20u30 uur in de grote Aula van het MTC.

(cartoon archief)

Zin om dit of volgend jaar voor Veto te schrijven of om je foto- en dtp-kunsten bot te vieren? Stuur ons gerust een mailtje (veto@veto.be) of spring eens binnen in de 's-Meiersstraat 5. Volledig vrijblijvend uiteraard! Binnenkort komt er ook een vormingsmoment voor nieuwe medewerkers. Geïnteresseerd? Laat het ons weten en we houden je op de hoogte.

PROGRAMMA VAN 27 MAART T.E.M. 2 APRIL

UIT DE VORIGE SPEELWEEK

MA 25/3 20u: THE CLAIM
22u30: SON DE MAR (Bigas Luna)

DI 26/3 20u: BUITEN CATEGORIE: ZYKLUS VON KLEINIGKEITEN
22u30: SON DE MAR (Bigas Luna)

WOENSDAG 27 MAART

20u FORT APACHE
22u30 UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS

DONDERDAG 28 MAART

20u UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS
22u30 SEXO POR COMPASIÓN

VRIJDAG 29 MAART

20u SEXO POR COMPASIÓN
22u30 UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS

ZATERDAG 30 MAART

20u SEXO POR COMPASIÓN
22u30 ABRE LOS OJOS

ZONDAG 31 MAART

20u BUITEN CATEGORIE: ZYKLUS VON KLEINIGKEITEN
22u30 FORT APACHE

MAANDAG 1 APRIL

20u ABRE LOS OJOS
22u30 UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS

DINSDAG 26 MAART

20u BUITEN CAT: DIAL H.I.S.T.O.R.Y.
22u30 ABRE LOS OJOS

ZED GOES CLASSIC FORT APACHE
John Ford / USA / 1948 / 2 h 05 min. Met: John Wayne, Henry Fonda, Shirley Temple, e.a.
De stuurse kolonel Owen Thursday krijgt het gezag toegewezen van een fort aan de westerse 'frontier'. Hij komt al snel in aanvaring met kapitein Kirby York die de dingen zo op zijn eigen manier afhandelt. Thursday daarentegen wil alles netjes volgens het boekje doen, ook de wat precare relaties met de indianen betreft. Wanneer hij de wijze raad van de meer ervaren kapiteins in de wind slaat, dreigt er een tragedie...

NUEVO CINE ESPAÑOL

ABRE LOS OJOS

Alejandro Amenábar / Spanje-Frankrijk-Italië / 1998 / 1 u 59min. Met: Eduardo Noriega, Penélope Cruz, Najwa Nimri

Op een dag maakt César, een jonge Madrileense playboy, kennis met de bloedmooie Sofia. Prompt dumpst hij zijn vriendin Noira. Nadat hij de nacht doorbracht met Sofia komt hij tot de ontdekking dat hij ditmaal echt verliefd is. Maar dan komen Nunia's echte bedoelingen aan het licht. Ze veroorzaakt opzettelijk een ongeluk waarbij ze zelf om het leven komt en César zwaar gewond achterlaat. Het begin van een verhaal waarin doden miraculeus weer tot leven komen en César langzaam maar zeker aflijkt naar de waanzin...
Het origineel van de Amerikaanse remake "Vanilla Sky"

STUDIO BRUSSEL

SEXO POR COMPASIÓN

Laura María / Spanje - Mexico / 2001 / 1 u 45 min. Met: Elisabeth Margoni, Alex Angulo, Pilar Bardem, e.a.

Er gebeurt niets in een klein dorpje in Mexico, het leven gaat zijn saale gang. Alleen Dolores gelooft nog in de toekomst. Dankzij haar ongelooflijke goedheid wordt zij alom bewonderd. Maar haar echtgenoot Manolo verdraagt al deze rechtschapenheid niet en verlaat haar. Voor Dolores het teken om te gaan zondigen. Ze verandert haar naam in Lolita en biedt seksueel en spiritueel soelaas aan de gehele mannelijke dorpsbevolking...

DIAL H.I.S.T.O.R.Y.

Johan Grimprez / België / 1997 / 1 u 02 min / D: Engels, OT: Frans
Bommen en granaten! In deze opgefukte tijden van "War on terrorism", geven we er hier een extra lap op. Weer letterlijk brandend actueel. Door middel van een ongelofelijk arsenaal aan archief-beelden en "homomovies" van vliegtuigkapingen onderzoekt Grimprez de spektakelwaarde van het internationale terrorisme. Geïnspireerd op 2 boeken van Don DeLillo: "White noise" ("Witte Ruis") en "Mao II". De film wordt voortgegaan door: **BIBA NON BIBA** (Hänzel & Gretzel / België / 1994 / 4 min 30")

BUITEN CATEGORIE

VOOR MEER INFO, SURF NAAR WWW.CINEMAZED.BE

UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS

Christian Carion / Frankrijk - België / 2001 / 1 u 43 min. Met: Michel Serrault, Mathilde Seigner

Op haar dertigste besluit Sandrine haar droom te verwezenlijken. Ze laat Parijs en haar werk als informaticaspécialiste achter zich en vertrekt naar een afgelegen boerderij op de hoogvlakte van de Vercors waar er dus geitenboerderij overneemt van een oude gedesillusioneerde boer. Deze Adrien doet afstand van zijn boerderij op voorwaarde dat hij er nog ruim een jaar kan blijven wonen. Alleen denkt hij er niet over haar, een Parisienne, een helpende hand te bieden. Sandrine staat er dus helemaal alleen voor...
De film won de Prijs van het Publiek op het "Festival du Film Francophone" (Tübingen, Duitsland)

CINEMA ZED (STUK) - NAAMSESTRAAT 96 - LEUVEN
RESERVATIES: BEL STUK OP 016/320.320. OF MAIL TICKET@STUK.BE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											

Horizontaal: 1. Ruige rand - Plaats in Zwitserland. -- 2. Engelse jongensnaam - Bijl - Woonboot. -- 3. Onder andere - Drug - Persoonlijk voornaamwoord. -- 4. Tocht - Voorloper van Portulaca/Pangaea. -- 5. Achtervolgen. -- 6. Vreemde munt - Wisselgebruik - Vogel. -- 7. Geneesmiddel. -- 8. Overdreven - Symbool voor astatium. -- 9. Nuttige - Dieren - Roem. -- 10. Afrikaans land - Adellijke titel.

Vertikaal: 1. Natuurlijke levensruimte - Maanstand. -- 2. Vreemd - Muzieknoot - Voorzetsel. -- 3. Meisjesnaam - Vaccineren. -- 4. Belgische gemeente - Persoonlijk voornaamwoord. -- 5. Omslag - Jongensnaam - Familielid. -- 6. Brandstof. -- 7. Oud-Noorse godheid - Aardkluit - Tijdje. -- 8. Aanwijzend voornaamwoord - Schuifbak. -- 9. Dwarshout - Vreemd persoon. -- 10. Schip van Jason - Voorzetsel - Griekse letter. -- 11. Muziekinstrument - Voegwoord.

Peter Mangelschots

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Horizontaal: 1. Jammer - Lichaamsdeel. -- 2. Opdrachten - Personage van Shakespeare. -- 3. Oude lengtemaat - Afzichtelijk - Boom. -- 4. Lichaamsdeel - Beteuterd - Voegwoord. -- 5. Benaauwing - Lengtegraad. -- 6. Avocado-puree. -- 7. Godsdienst - Drank. -- 8. Aggregatietoestand - Vordering - Nieuw in samenstellingen. -- 9. Voorzetsel - Eiland - Racewedstrijd. -- 10. Oost-Vlaamse gemeente - Bacchanaal. -- 11. Biersoort - Vleier.

Vertikaal: 1. Krachtig - Kruisboog. -- 2. Vis - Moeder van Maria. -- 3. Waarmerk - Uitkering - Voertuig. -- 4. Ogenblik - Hars - Bedrijf met minder dan vijftig werknemers. -- 5. Meisjesnaam - Roem. -- 6. Reeks van smeekbeden. -- 7. Volwassen - Zuilengang. -- 8. Kledingstuk - Familielid - Vogel. -- 9. Voorzetsel - Iedereen - Amerikaans soldaat. -- 10. Bloem - Treurdicht. -- 11. Jachttroep - Metaal.

Peter Mangelschots

14

Jaargang 28 nr. 20 dd. 25 maart 2002

Anders reizen

Avontuurlijke jongerenreizen
18 tot 30 jaar

trekkings en wandeltochten
- canyoning
- alpinisme
- kajak
- mountainbike

ver van het massatoerisme
kleine groepen
Nederlandstalige begeleiding

voor gratis brochure
tel. 013 33 40 40 | fax 013 32 16 08
info@andersreizen.be | www.andersreizen.be

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

**BOETIEK
K.U. LEUVEN.**

OUDE MARKT 13 LEUVEN

Er is een effectievere manier om te slagen...

Rebus
REPETITIEBUREAU
VOOR UNIVERSITAIRE STUDENTEN

CONTACTEER ONS VRIJBLIJVEND
TEL. 016/20 42 93
WWW.REBUS.BE

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03
Website: <http://www.veto.be>
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 28
Nummer 20
25 maart 2002

Ver. uitg.: Tijn Vereenoghe
Hoofdredakteur: Thomas Leys
Redaktiesekretaris: Tijn Vereenoghe

Redaktie: Kris Malefason, Matthieu Van Steenkiste
Doka: Isabelle Pateer, Gert Schuyten
Medewerkers: David Adriaen, Katie Alidadi, Katelijne Beerten, Peter Bulckens, Anneleen Cosemans, Laurens De Koster, Kristof D'Exelle, Raf Geenens, Ellen Maerevoet, Willem Sleurs, Helene Tops,

Maarten Van Craen, Maarten Van Meer
Dtp: Peter Bulckens, Kris Malefason, Willem Sleurs
Eindredaktie: Tijn Vereenoghe
Assistentie eindredaktie: Bart Depestel, Thomas Leys
Veto spelt volgens de spelling Geerts.
Over het hoe en waarom hiervan kun je steeds meer informatie vinden op onze website onder het kopje 'over Veto'.

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Oplage: 9000 eksemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Lees Veto on-line:

www.veto.be

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse

e-NIEUWSBRIEF

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief/>

MAANDAG 25 MAART

19.30 u **LEZING** P. De Martelaere: Spreken of zwijgen? Enkele thema's uit de taalfilosofie, in Aula Pieter De Somer, org. Lessen voor de 21ste eeuw.

19.45 u **WEKELIJKSE HOLEBI-AKTIVITEIT**
Kwis, aan de Vismarkt, org. 6of.

20.00 u **DEBAT** Blauwe Maandag met Pierre Chevalier (VLD), in Notre Dame, toeg. gratis, org. LSVS-Leuven.

DINSDAG 26 MAART

20.15 u **KONSERT** Aulakonsert van het Universitair Harmonisch Orkest, in Aula PDS, org. UHO.

20.30 u **DANS** Koen Augustijnen, Les Ballets C de la B, in Stuk, org. Stuk.

20.30 u **KONSERT** Vadermoord: Jef Mercelis, Daan Stuyven en Hendrik De Smedt, in Stuk, org. Stuk.

WOENSDAG 27 MAART

13.00 u **KONSERT** Pré-Ithaka: BruXeL (UUR KULtUUR), in Stuk, org. Kulturkoördinatie KU Leuven.

13.10 u **LITERATUUR** UUR KULtUUR: Bart

Moeyaert, in Termotechnisch instituut, kasteelpark Arenberg, org. Kulturkoördinatie KU Leuven.

20.00 u **TEATER** Jan Decorte en het Toneelhuis: 'Cirque Danton', in Stadschouwburg, org. Stuk.

20.00 u **DEBAT** Debat over duurzame economie, in MSI 00.20, org. Jade.

20.15 u **KONSERT** Aulakonsert van het Universitair Harmonisch Orkest, in Aula PDS, org. UHO.

20.30 u **DANS** Koen Augustijnen, Les Ballets C de la B, in Stuk, org. Stuk.

DONDERDAG 28 MAART

20.30 u **DANS** Koen Augustijnen, Les Ballets C de la B, in Stuk, org. Stuk.

20.30 u **TEATER** Sanne Van Rijn & Zuidelijk Toneel Hollandia: 'Lachen/Huilen', in Stuk, org. Stuk.

20.30 u **KONSERT** Vadermoord: Guy Van Nueten, Nathalie Delcroix en Jan Geers, in Stuk, org. Stuk.

VRIJDAG 29 MAART

20.30 u **DANS** Koen Augustijnen, Les Ballets C

ZATERDAG 30 MAART

u **KONSERT** Roots reggae, in Jeugdhuis Sojo, org. Sojo vzw.

20.00 u **KONSERT** Ialma & Kadri: 'La Paloma Negra', in Stadschouwburg, org. CC Leuven.

Alfa

- 25/03 Begin filmweek, in Letteren.
- 26/03 om 20.00 u: Lezing door Bernardus, Romeins legioensoldaat, in MSI 00.20.

Germania

- 25/03 om 20.00 u: Toneel: 'Nee, Tim. Nee', in de Vlam.
- 26/03 om 20.00 u: Toneel: 'Nee, Tim. Nee', in de Vlam.
- 27/03 Uitreiking Literaire prijs met afterparty, in Blauwe Kater.
- 27/03 om 20.00 u: Toneel: 'Nee, Tim. Nee', in de Vlam.
- 28/03 om 20.00 u: Toneel: 'Nee, Tim. Nee', in de Vlam.

Pedagogische Kring

- 25/03 Begin filmweek, in auditorium Michotte.

VRG

- 25/03 om 20.00 u: Full-Time-kwis, in Artmania.
- 27/03 om 22.00 u: Full-Time-TD, in Rumba.
- 28/03 om 20.00 u: Full-Time-kantus, in Tir n'a nog.

VTK

- 25/03 om 20.00 u: Revue met uitreiking van de gouden krijtjes, in Ons Huis.
- 26/03 om 20.00 u: Revue, in Ons Huis.
- 27/03 om 20.00 u: Revue, in Ons Huis.

“Liever boer dan burgie!”

The legend continues. De fervente Vetolezer kent het konsept al langer. We stellen twee presessen voor enkele dilemma's en wachten op vuurwerk. Deze week mogen we niet klagen. David De Schutter van LBK, de kring van de bio-ingenieurs, mag het — op eigen verzoek — opnemen tegen Thomas van de Velden van Apolloon, de kring van kine en lichamelijke opvoeding.

Nadat ze samen uit hun thuisbasis Heverlee zijn afgezakt naar de Vetoredactie in hartje Leuven zitten ze keurig op tijd in onze sofa. Zo hebben we het graag. Leuven is deze dagen in de ban van de galabals en onze presessen kunnen daarvan meespreken. Thomas zit er met kleine oogjes bij, want hij is volop met de voorbereidingen van het galabal bezig. David daarentegen kan reeds tevreden terugblikken op een geslaagd galabal. Beide presessen kennen elkaar: ze organiseerden samen de massakantus in Heverlee en ze komen geregeld in elkaars fakbar om te 'verbroederen'.

EERSTE OF TWEEDE ZIT?

Allebei in koor: “Eerste zit natuurlijk!” David grappend: “Ja, wij zijn ongelofelijke *strebers*. Ik bijvoorbeeld zit dagelijks acht uur achter mijn boeken. Da's gemakkelijk als preses hé!” David en Thomas zitten beiden in tweede licentie. Hebben ze dan nooit problemen gehad met hun punten? “Nee, niet echt en dat is wellicht een voordeel om preses te worden,” zegt David. Thomas heeft al eens minder geluk gehad: “In eerste kandidatuur had ik eerste zit, daarom dacht ik dat het in tweede kan wel weer zou lukken. Maar dat bleek de verkeerde mentaliteit, want toen had ik natuurlijk een tweede zit aan mijn been. Ook in mijn tweede zittijd was ik niet geslaagd, maar had ik genoeg punten om te mogen *kumulieren* met de eerste licentie. Dat heb ik in eerste zit afgewerkt, en ik hoop dit jaar hetzelfde natuurlijk. Ik herinner me ook dat we in tweede zittijd tijdens de eksamens af en toe naar de Oude Markt gingen. En de sfeer die er toen was, zo op het *gemakke*.”

TOELATINGSPROEF OF NIET?

We snijden graag eens een aktueel thema aan, en de jongens hadden dan ook verwacht dat dit soort dilemma erbij zou zitten. Thomas begint alvast overtuigd: “Een toelatingsproef natuurlijk. Als er bewezen wordt dat er te veel mensen op de markt zijn, is het toch onverantwoord om studenten zonder beperkingen toe te laten terwijl ze totaal geen werkzekerheid zullen hebben.” “Maar die toelatingsproeven zijn wel ondemokratisch,” brengt David in. “Je hebt mensen met verschillende studieachtergronden die allen een kans verdienen,” gaat hij verder. “Met zo'n proef selekteer je eigenlijk enkel uit wiskunde-wetenschappen. Mensen uit Latijn-wiskunde krijgen op die manier veel minder kans, terwijl ze toch evengoed kunnen slagen als ze de studies mogen aanvatten. De eerste kandidatuur is voor iedereen een leerschool bij de overgang van middelbaar naar universitair onderwijs.”

Thomas vindt niet dat het de ideale oplossing is, maar volgens hem is een toelatingsproef toch de minst slechte van de twee. “Bij een kontingentering laat men mensen vijf jaar studeren waarna ze dan nog een eksamen moeten doen om te mogen werken. Sorry, maar als je na vijf jaar je diploma hebt, moet je toch op de arbeidsmarkt terecht kunnen en heeft iedereen het recht om zijn of haar diploma te verzilveren.”

David beaamt en vindt ook dat een toelatingsproef de minst slechte oplossing

is. “Ik ben gewoon tegen het principe van marktuitsluiting, dit is ondemokratisch. De burgies pleiten voor een toelatingsproef, maar hebben eigenlijk maar één argument, namelijk dat er een hoog slaagpercentage is in eerste kan, waardoor er minder studenten moeten bissen en de ouders *kontent* zijn. Nochtans sluit je zo eigenlijk heel wat mensen uit.”

Thomas: “Ik heb gehoord dat Vanderpoorten voor een niet-bindende oriënteringsproef is. Daar sta ik wél achter. Studenten zullen dan misschien worden afgeschrikt door een mogelijk slecht resultaat en zelf

een kantus van VTK, we waren met zes man door het presidium uitgenodigd. We komen daar binnen en al die mannen staan op en roepen: ‘Ik ben van Apolloon, ik ken niks, ik ken niks’. Dat duurt dan vijf à tien minuten. Bij de burgies wordt dat er blijkbaar met de paplepel ingegoten. Dat is tipisch. *burgerlijk*. Op de massakantus probeerden ze ook even, maar dat werd toch rap de kop ingedrukt.” “Het is gewoon een gebrek aan respect en een blijk van minachting,” voegt David toe. “Maar dat soort competitie is ook wel plezant,” vertellen de spitsbroeders. “Zo'n gemeenschappelijke ‘vijand’

liteit. Uiteindelijk moet iemand minstens tien procent stemmen halen. Als er meer mensen tegen je stemmen, is er geen preses. Lijkt misschien stom, maar dat is wel beter dan iemand die totaal niet geschikt of sociaal niet vaardig is. Het nadeel van dit systeem is dat we in het begin van het jaar nog een team moeten bouwen terwijl je bij ploegverkiezingen al zo'n team hebt.”

Thomas wil blijkbaar ook nog even zijn hart luchten. “Zoals ik al zei, bij ons doen een klein aantal mensen het meeste werk. Onderwijs bijvoorbeeld, dat komt volledig op mijn dak en op dat van de preses van

(foto Kris Malefason)

beslissen om niet aan de studie te beginnen.” David vindt dit al een “menselijkere” oplossing, maar hij denkt dat de markt zichzelf zal stabiliseren. “Jongeren die nu in het nieuws horen dat er teveel kinesiterapeuten zijn, zullen wel twee keer nadenken voor ze die richting kiezen en er komen dan vanzelf wel minder inschrijvingen.” “Ja, op lange termijn zie ik ook geen probleem,” voegt Thomas er nog aan toe, “maar wie nu in eerste of tweede kan kine zit, valt toch onder die kontigentering en is de dupe.”

HEVERLEE OF LEUVEN?

Thomas zit op kot vlak tegenover het sportkot omdat hij daar ook het meest moet zijn. Dat is voor hem praktisch en alles is vlot bereikbaar. Maar afgezien daarvan, zouden de presessen niet liever in het centrum leven? David en Thomas instemmen: “Bij ons kent iedereen elkaar. Ik denk niet dat je dat in Leuven-centrum ook kan zeggen. Doordat wij zo geïsoleerd zitten, is de sfeer zo apart. De ring is een psychologische barrière, alhoewel het eigenlijk totaal geen afstand is.”

De bio-ingenieurs worden vaak ‘boeren’ genoemd, hoe staan ze daar eigenlijk zelf tegenover? David komt op dreef. “Zeer interessant onderwerp. Dat is ergens een misvatting omdat maar tien procent bij ons effectief landbouw studeert. Als ze ons op de vierentwintigurenloop belachelijk proberen te maken, beginnen ze — voorname-lijk de burgies dan — ‘boeren, boeren’ te roepen. Maar nee, dat is eigenlijk een compliment, want wij zeggen van onszelf dat wij aan het boerenkot studeren en zijn daar trots op. Het ‘boeren’-roepen verhoogt bij ons het eenheidsgevoel. En dan nog: liever boer dan burgie!”

Thomas schiet eveneens wakker. “Ja ja, VTK is daar sterk in. Ik herinner me nog

helpt de sfeer binnen de groep natuurlijk wel.” “En op de vierentwintigurenloop *pakken we ze* dan wel altijd. Wanneer ze kilometers achterop lopen denken we dan wel eens ‘Allez, roep nog maar eens’,” zegt Thomas trots.

VERKIEZINGEN: GROEP OF INDIVIDUEEL?

De periode van de presidiumverkiezingen komt er weer aan. Kandidaten in spe lobbyen en zetten hun beste beentje voor. Bij Apolloon voert een ploeg campagne, pas daarna worden de functies onderling verdeeld. Thomas: “Het nadeel hiervan is dat er veel *meelopers* zijn; mensen die eigenlijk niet echt gemotiveerd zijn maar toch meedoen voor de ambiance. Een gevolg hiervan is dat bij Apolloon heel weinig mensen zeer veel moeten doen.” Bij LBK hebben ze persoonlijke verkiezingen. “Iedereen komt apart op voor zijn functie: preses, penningmeester, team onthaal, team Bloedserieus. zo'n negentig functies bij elkaar. Maar iemand moet dus wel strijden voor een plaats, je krijgt het niet voor niks. Je moet je motivatie schrijven, je gezicht laten zien, met iedereen babbelen. Dat is het voornaamste, ervoor zorgen dat de mensen je kennen. Ook is het geen commercieel gedoe bij ons, wij hoeven geen sponsoring te zoeken. Wij moeten de mensen niet ‘kopen’.”

David: “Op de verkiezingsavond moet iedereen een *sketchke* doen, de preses voert een speech. Ik kon om vier uur 's nachts op podium. Eerst moest ik iedereen even wakker schudden. Op zo'n avond komen tweehonderd van de duizend studenten. Ze hebben ook de mogelijkheid om allerlei vragen te stellen en ons het vuur aan de schenen leggen. Een verkiezing, ook al is er maar één kandidaat, is niet zomaar een forma-

kine. Wij hebben geen vaste verantwoordelijke voor onderwijs. Dit is er nooit geweest terwijl dat echt wel nodig is.” LBK heeft dan wel een beter systeem. Daar hebben ze een onderwijsverantwoordelijke en -sekretaris. Maar zelf zit David ook op de fakulteitsraden en POC's. Preses zijn is blijkbaar geen “folklorefunctie”. “Bij ons zijn de taken heel duidelijk gesteld in de statuten. Ik moet mij bijvoorbeeld niet mengen met de organisatie van het galabal of het songfestival, die hebben gescheiden komitees. Terwijl ik zeker ben dat Thomas nu wél keihard moet werken aan de voorbereiding van hun galabal.” Thomas knikt moe maar instemmend: “Dat is zo. Met als gevolg dat ik geen tijd heb voor vergaderingen van Kringraad en zo. Ik wil dat allemaal wel doen hoor, maar het is soms echt allemaal te veel. Op Kringraad zit ik dan vaak voor spek en bonen omdat ik niet de tijd heb om het deftig voor te bereiden. Momenteel zijn we bezig onze statuten te herschrijven, en zo'n onderwijsverantwoordelijke, dat moet er echt wel komen.”

CARTE BLANCHE

David heeft zijn dilemma al klaar: “LBK of VTK?” “LBK, en je hebt daarjuist al gehoord waarom,” zegt Thomas. “Met de mannen van de fakbar komen we wel goed overeen hoor, maar met de anderen. En met LBK zitten we in hetzelfde schuitje, zelfde mentaliteit en we kennen elkaar al zo'n beetje.” Thomas brengt een sportief dilemma aan: “snowboarden of skiën?” David: “Skiën, dat doe ik al acht jaar en snowboarden heb ik nog niet geprobeerd.” “Maar allez, je weet echt niet wat je mist,” roept Thomas.

Katie Alidadi
Kris Malefason